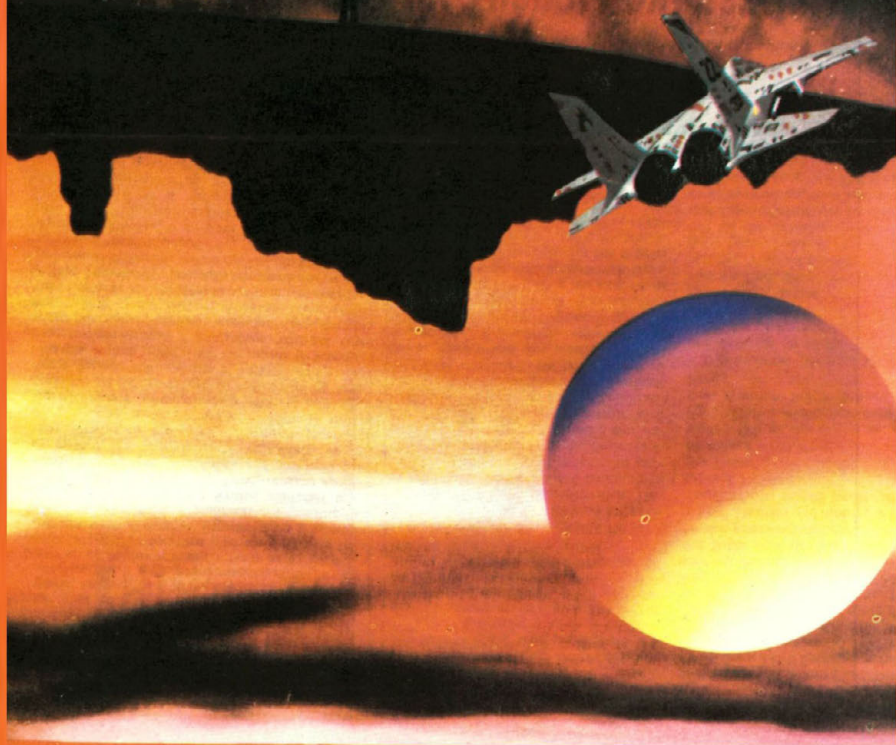


science fiction MAGAZIN

1



UN PAȘAPORT PENTRU LUMI CENZURATE

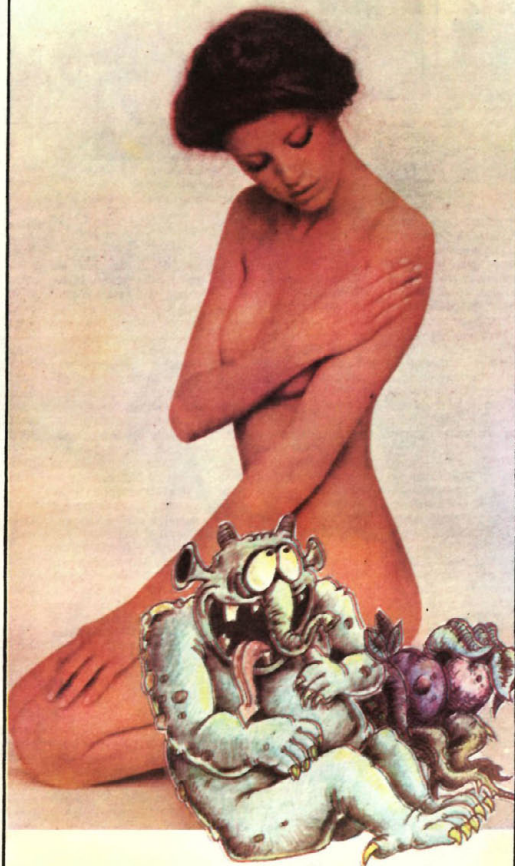
Iată-ne, după mai bine de jumătate de veac de cenzură și dictaturi de cele mai felurite și sumbre culori, la porțile unor lumi nou-noușe și teribile de promițătoare. Iar lumile noi nu se pot naște fără idei noi, îndrăznețe, neașteptate, tulburătoare, ... incomode. Mai mult ca niciodată e nevoie să gândim deschis și aplicat la ziua de mâine, să utilizăm poligonul de încercare al artelor anticipative, pentru a testa viitorurile posibile.

Cel mai accesibil pașaport pentru ceea ce va fi, oricând dispoziția minților deschise și a sufletelor tinere, continuă să rămână, în prag de mileniu trei, într-o eră a științei dezlănțuite, science fiction-ul. Găsindu-și, pînă nu de mult, cu greutate locul în paginile revistelor, utilizat cu repulsie și neliniște, drept locomotivă economică pentru editurile falimentare, sf-ul a supraviețuit dictaturii sub nume conspirative sau de împrumut: derutantul și impropriul termen stalinist „Literatură științifico-fantastică”, surrogatul ceaușist, la fel de nepotrivit: „Literatură de anticipație tehnico-științifică”, pe placul nomenclaturistilor de la orwellianul consiliu-alculturii - și - educației - socialiste și cite altele încă...

Dincolo de mitologia în continuă mișcare pe care science fiction-ul o reprezintă pentru lumea contemporană, dincolo de modalitatea literară cu mare priză la public și cu o covârșitoare vocație formativă asupra tinerilor, sf-ul este, în primul rînd, un mod de a înțelege realitatea, un mod de a trăi. Un mod cenzurat, trunchiat, deformat pînă la grotesc de ideologia comunistă, care a supraviețuit subteran, la nivelul zecilor de cenacului și cluburi împrăștiate în toată țara, păstrîndu-și curat și amenințător filonul său cel mai profund, care îmbină parabola și ficțiunea politică, alegoricul și contra-utopia, ceea ce poate fi numit cu un singur cuvînt subversive-fiction (ficțiunea subversivă) și care astăzi poate fi prezentat, în sfîrșit cititorilor români.

Ce mai lipsește așadar, acum, science fiction-ului românesc? Ceea ce aveți sub ochi: o adevărată publicație națională la nivelul tehnicilor tipografice contemporane, o revistă în care cuvîntul și imaginea să fascineze cititorul avid de extraordinar.

Un pașaport pentru mâine, un pașaport pentru dincolo, un pașaport pentru imperiile fără hotare ale imaginarii se află acum la dispoziția dvs. Fiecare din paginile sale — o nouă fereastră către lumile din noi înșine și de dincolo de limitele prezentului. ●



Lucian MERIȘCA

și

Dan MERIȘCA

FOTOGRAFUL NORILOR

Dincolo de sfârșitul verii, în ultimele zile ale lui septembrie, să fotografiezi norii.

În acest loc, în care: vântul, iarba pământie, dealurile alungite, golul plictisului, liniștea dezintegrării, viața crepitând încetșor...

Un om sfârșit, la capătul unei povești, *fotografina*, reproducând norii. De exemplu, a ajunge la concluzia că nu ai ce face cu libertatea. (Decizia socio-computerului consfințind libertatea de a alege cel mai potrivit mod în care-ți poți exercita video-profesiunea). Și libertatea e bună. Pentru că îți dă voie să porți șireturi, curea și să ai în buzunar o lamă cu care să te poți oricând rade.

Tată, acești ani trecuseră. Veacuri? Clipe? O parte din viața sa cit toată viața. În care nu reușise să descopere nimic nou. În afară de nori. Nici amintiri, nici speranțe. Nici un fel de iluzii. În viața lui tînjea după ceva perfect concret și mișcător, comparabil cu afostesteafai-ul lumii. După un univers al tranziției, acel dulce-amar sentiment de provizorat acut și profund pe care nu-l puteau percepe ochii obiectivi ai aparatelor de fotografiat.

La fiecare trei luni, praful se înalță, efemer zid, pe muchia dealului, în urma vechiului ce făcea din nou să existe bătrînul drum. Liniă vieții în podișul palmei cafenii. Comisionarul aducea pelicule fotosensibile, videobenzi, role de chimio-memorii, matrite holo, revelatori. Mai aducea răsăduri hidroponice și clone pentru incubator, tuburi de concentrate, butelii de vitolichide. Niciodată ziare sau scrisori. Imaginile lui Hernado nu puteau lua naștere decât departe de zgomotul și agitația mușuroiului.

La un sfert de oră după ce comisionarul pleca, cerul devenea din nou pur... Matei putea scoate atunci trepidul, fixnd lentilele aparatelor:

Un nor... încă un nor.

Traversind, spre el, prisme, oglinzile, lentilele cutiei negre: norii. Răbdarea noastră nu are limită atunci cînd așteptăm vîntul schimbării. Caleidoscopul celest pornea să se învîrtă lent, oferind privirii efemerele vîetăți alburii...

subțiri dune npsite de umbre, numite cirrocumulus, făcînd bolta să pară ca o plajă de nisip sub marea limpede...

ghemotoacele fumurii, cîndva pufoase, acum rulouri scămășate de stratocumulus... cearșafurile șifonate, giulgi mototolite în alcovul troposterei, ale marilor altostratus...

mol-purpurii, șalurile de altocumulus...

Seara se închidea în laborator și devenea. Spre zori, atlasul său își adăuga noi imagini. Matei, vameș al văzduhului, scriind, pentru cine?, cartea despre viața și învătăturile norilor. Despre avaturile fără sfârșit ale aburului.

„Faptul că trăiesc înmi dă posibilitatea să fotografiez norii — și simt că aceasta,

artă sau nu, este modalitatea prin care pot eu îmbogăți viața”. Matei fusese într-adevăr, cîndva, părăsit de un prieten. De prieteni. Altădată, fusese adînc nedreptățit de opiniile unei masonerii critice a vizualului. Odată, fusese părăsit de o fată. Dar cui nu i s-a întimplat așa ceva? Și apoi, dacă nu ar fi făcut-o ea, ei, ele, ar fi fost nevoit, pînă la urmă, să o facă el însuși. A rămîne zilnic, ore în șir, între pereții și ecranele unei case confortabile i se părea de neconceput. În camera de lucru, tavanul boltit al încăperii transparente era o emisferă cu pereții dubli de cristall — lentile irigate de vase invizibile, aparate de un stor fotosensibil. Stînd culcat pe spate, clipind uneori, pleoapele sale coborînd să umezească suprafața convexă a corneei, putea astfel înregistra și rula apoi cu încetinitorul mersul stelelor, ploaia, trecerea norilor, ninsorile, flash-ul stroboscoapelor atmosferice.

„Norii sînt concretizarea (sau abstractizarea?) a tot ceea ce înțelegem prin altul, alții, altceva, mereu, din nou, altminteri.”



Bineînțeles că nu-l interesau problemele legate de meteorologie sau alte științe ale aburului, după cum nu încerca nici să caute metafore terestre în supra-realismul deconcertant al norilor; uneori, vedea pe cer chipuri cunoscute: atunci, își întrerupea munca, pentru că în acele zile — știa — orice i-ar fi adus aminte de orice. Ecourile dinăuntrul cochiliei ar fi voalat ireversibil rețelele hologramatice, holo-gramatice. Când o făcea, fotografia doar nori care nu semănau cu nimic, nici măcar cu alți nori din amintirea lui.

Uneori nopți, alții zile, supraveghind aparatele, modificând focalizarea, îndepărtând minuscule fire de praf așternute pe obiective, privind timpii de expunere, zile după zile și nopți după nopți, mereu la pîndă.

Pentru că alteritatea e o noțiune care s-ar putea să nu existe în realitate, sau pentru că ea apare mai ușor în scris, Hernando notă ce ar fi vrut să surprindă, mîndind una din fotografiile zilei. Erau, suprapuse, două fragmente gemene de nor, de dimensiuni relativ mici, eliptice, translucide spre margini. Fuseseră surprinse puțin la etajele de sus ale unui uriaș cumulonimbus de forma unui zigurat sau, mai curînd, a unui zgîrîie-nori alb (străbătut uneori de descărcări electrice ascunse în adîncurile lui), urcînd pînă la douăzeci de mii de metri, unde curenții atmosferici li răsfrîngeau o terasă ovoidală de sute de hectare.

Peste noapte, lăsase stativul nemîșcat, renunțînd la orice limită a timpului de expunere, cu diafragma întredeschisă și obiectivul (protejat de un filtru pentru reflexii) îndreptat către aceeași zonă din cer. Făcu noi fotografii în cursul dimineții, sub cer înnoat. Într-o două guri de cafea, dezvoltă videograma nocturnă și constată că, prin hiatusurile noilor nori — nimbostratusi sosiți de la sud — iar, uneori, chiar prin semiopacitatea lor, ca printr-un ușor privit la diafanoscop, se observă, în continuare, conturul cludatului nor dublu. Părea cumva că ilumina dinlăuntrul lor, cu un bec-luminare ascuns în troienele de vată ale pomului de crăciun. Putea fi doar o formație luminoasă, rezultată prin expulzarea artificială de bariu sau o banală înșămîntare cu iodură de argint — nori daguerizati, care așteaptă blitzurile fulgerelor.

Odată cu amiaza, porni să picure, înții cu stropi rari, uriași, apoi tot mai deși, iar cînd ploaia se năpusti cu rafale repezi, înaintînd printr-dealuri, fu silit să se retragă.

Sosirea celei de-a treia zile nu-l ajută cu nimic, pentru că cerul rămase ca o pătură de spital, veche și cenușie, pătată pe la colțuri cu cerneală. Burniță toată ziua.

Joia se ocupă de seră.

Vinerea făcea mici reparații. Uneori, demonta pînă la ultima componentă cite un aparat, curățîndu-l minuțios, înlocuindu-i cîte o piesă. Ca și clonele din seră, acestea erau, cel mai adesea, mutații stranii. Hibridi optoelectronici într-o continuă schimbare.

Sinbăta marea fotogramă, restructura matricile holografice, mixa videobenzi. Uneori, înlocuia vechile fototape de pe pereții odăii.

Duminică, evitînd urmele de pași imprimate în nisipul umed al trecutului, străbătea paginile atlasului, selectînd cele mai echivoce imagini, cele mai îndepărtate de real.

Luni, înainte de a o lua de la început, constată că se înșenine, bureții scîmșoși și mîljiți de cretă ai micilor cirrus ștergeau grăbiți tabla cerului. Încă ușor încercînd de a nori, biconvexă, lentila din cer — monoculul vreunui bătrîn sfînt — era acolo, pîzindu-l. Singularică, rătăcită.

Reapăru constant și în imaginile dimineților următoare, pe fundalul schimbător al celorlalți nori. Un nor-scoică imobil, în contrasten cu înșăși noțiunea de alteritate a norilor. Spre seară, devenea tot mai palid,

uneori părea că dispăre; apoi Matei îl descoperea un pic mai jos, ca și cum pe sol ar fi existat ceva care-l ademenea.

La amiază, abia trezit, ieși în pragul ușii. Privea încă somnoros, printre gene. Ochiul de cer, cu pleoapele conturate de nori, scruta aparatele. Traversînd obiectivele, îl privea: se priveau ochi în ochi. Reveni la răcoarea dinăuntrul și scrise ce ar dori. Ecua giganțică lentilă de vaporii să fie, de fapt, așa, curioasă și puțin circumspectă, singurul vizitator de altundeva ce ajunsese cu adevărat pe Pămînt. Scrise că ar vrea nepus ca nava străină (mimînd ingenuu un nor) să coboare pînă la el, să coboare pînă la el, să coboare pînă la el, să coboare pînă la el și să accepte, în sfîrșit, conversația.

Senzația era nu că „norul” s-ar fi apropiat de Pămînt, ci doar că imaginea sa ar fi fost mărită cîntre-murător de mult. Un truc de laborator. Se distingeau clar, acum, cele două cupole ușor turțite, ridate de umbre vinăt-cenușii, serpuind labirintic, asemenea unor circumvoluțiuni. Cînd, coborînd mai jos, fu și mai mare, nelnicăpuita scoică se întredeschise nîmfal, lăsînd pradă vederii viscerele pufoase. O magnă ușoară, învălătucindu-se lenes, prin care se întrezăreau scăpărări aurii — vene instanțee unind meningele catilafelate ale celor două cochilii...

*/ de ce crezi că ar trebui să stăm de vorbă / — Într-
tebară.*

Pentru că vă pot percepe! Pentru că doar eu vă pot vedea! Pentru că știu să vă înțeleg semnele... Pentru că așa putea să vă iubesc, pentru că, pentru că.

Și pentru că așa putea să călătorească alături de voi, cu voi.

*/ ești oare sigur / vrei să mergi cu noi / chiar dacă
vei afla că nu există / întorcere /*

Pentru mine nu mai există de mult. Am ocolit și iar ocolit planeta-mi. Lentile, oglinzi, fotograme: eu singur față în față cu mine însumi și ceea ce cunosc despre sinea-mi. Și acum, iată, ați venit. Există Alt-undeva, Altfel, Altcum. Am înțeles că ceea ce așteptam mereu erați voi, vouă... tu. Și că îmi veți dăru, în sfîrșit, drumul către tine, ție... voi.

/ știm că te vei răzgîndi /

Ființele, ființa îl priviră cum își aruncă videogramele, cum sfîșie fototapelele înfățișînd cei mai splendizi nori, cum sfîrșim aparatele, cum sparge geamurile serii, cum, în final, tot ceea ce fusese al lui, ca un altar închinat schimbării, devine un buchet de flăcări, o vâpaie pînă la cer, devine un nor de fum despletit de vînt în șuvițe care se pierd, ne văzute, tot mai sus, în țării. Atunci Hernando se așează în genuchi în fața lor și le spuse.

Să-i schimbe viața. Și să-l ducă. De acolo unde. Cunoștea totul. „Nu rideți de mine” li rugă. „Am făcut-o destul singur.”

Străinii, însă, nu cunoșteau risul. Ei cunoșteau doar tot ceea ce putea fi altecea.

Drumul fu secunda fără hotar a unui scarabeu prins într-o picătură de cihlimbar.

*/ locum într-una din cele două insule stelare care
se rotește dincolo de marginile galaxiei tale, la perife-
riile ei obscure / voi le numiți norii lui Magellan /
și încă mai așți / lumea noastră, o sferă dinon de
șapte zile lumină, s-ar putea numi moartea—mai-
dulce-decît-viața-care—vopsește—fereastra—ochiului-
într-o-culoare-nouă / cerul nostru este întotdeauna se-
nin / noi nu avem munți și cîmpii și mări / nimic din
toate acestea și viața noastră decurge / altfel /*

Poate că trecuseră o mie de milenii. Sau doar cîteva clipe. Timp după timp, fără limite. Nu-și mai amintea nici cine era, nici cine fusese. Setea sa de schimbare absolută putea fi acum potolită. Ecranele minții erau sculptoare și noi ca la începutul lumii. Nu mai era nimic din el însuși, nu mai rămăsese nimic din el însuși în afara dorinței fără de margini de a fi mereu altecea. O existență fulgurantă despiciînd țesătura veacurilor.

Și, uneori, la început dintr-o întâmplare, apoi trădând tot mai des căutarea, lângă el, privirea. Indiferență, nelcuzătoare, curioasă, expectativă, sovăitoare, ademenitoare, îndrăzneată. O ființă de abur. O ceață diafană, vag mimetică, ce nu părea să aibă un nume și pe care avea s-o boteze, cîndva, Ala-Sola.

Fu ghidul său cel mai de preț pe această lume. Și genetic să repete în mic, la scara unui individ, istoria cel mai scump cadou. Ala-Sola, ființa condamnată lumii sale...

Iar atunci cînd, redîndu-i ceva pierdut de o veșnicie, îl ajută să doarmă, levitînd nemiscat deasupra nisipurilor întinate, în adierea vînturilor gravitaționale, închise ochii, o privi și îi zîmbi. Fericit.

Empatia era cutiața minunată din care se auzea trîlul, sau sunetul acestor rînduri. Iar entropia, arcul ascuns al privighetorii de cristal dinăuntru. *Empatie*. „Substantiv feminin. Formă de cunoaștere a altuia a apropiată de intuiție; interpretare a eului altora după propriul nostru eu / transpunerea noastră simpatetică în obiectele exterioare”.

Își spuse, atunci, că privighetoarea de cristal avea trîlul de o mie de ori mai frumos ca acela al privighetorii din grădină. Și păsările fură alungate. Iar copacii se umplură de cîntecul fără de seamă al acelei privighetori aduse de preainvățatul Denisgabor.

Se îndrăgosti de Ala-Sola, pentru că închipuia alte-ritatea împlinită... Deschise ușa coliviei, ca să arunce ghemul cenușii și rigid și rece de fulgi. Și să lase în locul lui noul și tînarul acord al sufletului de sticlă.

Dezbrăcați de toate imaginile dimprejurii-le, ca să-și poată simți cît mai adînc culorile, își presărară sărutări pe trupuri, cuprînzîndu-se, enclavîndu-se. Ala-Sola îi mîngia pleoapele, închizîndu-i-le cu sărutarea-i caldă și, pe dată, simțea cum viața i se umple cu un curcubeu de dorințe proaspete. Ala-Sola îl îmbrățișa fără să-l atingă, înglobîndu-l ca un suvoi de lavă incandescentă. Clipă după clipă și veacuri la rînd fură ca spuma de pe creasta valurilor unui ocean de fericire.

Valuri împinse, către tîrm de vînturile misterului și mirării de a se afla unul pe celălalt, de adierile cunoașterii ezoterice, de alizele capricioase ale schimbării. Fără de

sferișt clipe și timp. Ala-Sola era mereu alături de el, explicîndu-i și împlinindu-i noua lume, noua viață. Viața sa definitivă. Iar Mai-dulce-decît-viața, era atît de deosebită de Pămînt...

Ala-Sola locuia în interiorul meu. Fără să facă vreun efort, ea lua forma înlăuntrului meu, ca un mîlaj perfect. Inițial, existase o spaime reciprocă. Neînțelegeră că, aici, oamenii renunțaseră la leagănul în care se născuseră și, în goana lor după lumină și spațiu, trecuseră dincolo de limitele atmosferice, împingînd la nesfîrșit hotarele lumii lor și devenind alții. Oamenii erau, acum, asemenea lumii pe care o locuiau. O sferă cît un sistem planetar, construită, generații la rînd, din ceea ce fuseseră planetele și avînd în centrul ei astrul a cărui energie o puteau, acum, recupera integral. Trîind mai întii pe inelele de materie din jurul soarelui lor, apoi pe suprafața interioară a giganticei sfere, locuitorii noii lumi deveniseră, în bună măsură, goluri migrînd după voia lor într-un continuum energetic plin. De-a lungul axelor spațiale sau temporale. Oriunde ar fi dorit. Și coborîseră de pe coajă în interiorul propriilor lumi.

Ala-Sola era dincolo și dincoace de diafragma inseparabilă a prezentului. Ființa sa imaterială i se insinuase nu numai în cele mai ascunse cavități, dar fi

invadase, treptat, și galeriile labirintice ale trecutului și viitorului. Golindu-l încetul cu încetul de el însuși, umplîndu-l cu aburul ei, cu bucuria vieții ei.

Milenii la rînd, cu încetineala unei picături de miere, dragostea lor se scurgea autodevîndu-se dinspire interior înspre coajă. Miezul ei pufos crepînd, în timp ce se dezagrega moleculă după moleculă, neștiut. Devenind neant. Timp după timp trecu așa cum ai fi citit deja trei sferturi dintr-o povestire despre nori.

„Entropie. Substantiv feminin. Mărime termodinamică de stare ce reflectă reversibilitatea proceselor fizice macroscopice. *Entropion*. Substantiv masculin. Stare de întoarcere înăuntru a pleoapei.”

Veni dimineața în care stăteau întinși pe nisip și priveau aburul stelelor înălțîndu-se în pragul noii zile. Protejată în trupul lui ca într-un costum de scafandru, Ala-Sola acceptase să iasă pe suprafața exterioară a Ferestrei—ochiului—într-o—culoare—nouă, devenită de atîta timp lumea lor, a amîndurora. Matei simți o strîngere de mătase și solzi: șarpele leaș al plictisului încolăcîndu-i adîncul.

Făcîndu-l să gîndească. Să imagineze un viitor.

/ crezi că așa vei putea fi mai puțin trist / îl întrebă iubita sa de pe această lume, plîngînd, atînsă de suflul rece al gîndurilor lui.

Cred în viitor nu pentru că va fi mai bun, ci pentru că va fi, îi răspunde îndepărtat Matei. Cred în el pentru că este cel mai palpabil avatar al fericirii.

Ea îi mîngie iarăși și iarăși pleoapele, încercînd să i le închidă cu răsuflarea-i caldă, îi presără sărutări pe trup, căutînd să-l păstreze, cu nesfîrșită tandrețe. / doar prezentul există, fără de limite, prezentul, nu? / îi șoptea ea la ureche. Dar el o privi indiferent în ochii catifeleți și argintii, constatînd nemulțumit că nu mai avea nimic de descoperit în ei. Deveniseră doar două mici oglinzi îndepărtate.

Părul, pielea, trupul ei, privirea ei, glasul, deșertul întunecat al lumii Mai-dulce-decît-viața însemnau mai puțin decît totdeauna. În jurul lor, apele fremătătoare ale schimbării nu mai erau decît o fărâ de capăt suprafață lucie, înghețată, reflectîndu-le la infinit propriile chipuri. La capătul drumului îi aștepta dezzulul, frica de a rămîne acolo unde voise să ajungă. Și atunci, începu să o uite... Asemîndu-l ei, îl crezuse doar golul din el.

O făcu să se îndepărteze tot mai mult de sine, cu blîndețe, evitînd orice nuanță patetică. O făcu chiar să înțeleagă, treptat, că ea era cea care îl părea; ca de obicei. „Nu trebuie să ne urim, Ala-Sola” ar fi vrut să-i spună, dar era acum deja departe. Abia îi mai auzea suspinele, rugămintile șoptite, mărturisirea, disperată a faptului că ea nu putea exista decît prin el, că ființarea ei în afara lui nu ar fi însemnat decît dezagregare, revenirea la uniformitatea oceanului primordial de liniște și ubicitate.

„Puținul ce are să rămîină din dragostea noastră, e doar nădejdea că nimic nu e veșnic...”

Înainte de a ști dacă afirmația era — și pentru cine — o consolare, se trezi singur, față în față cu ceața de stele.



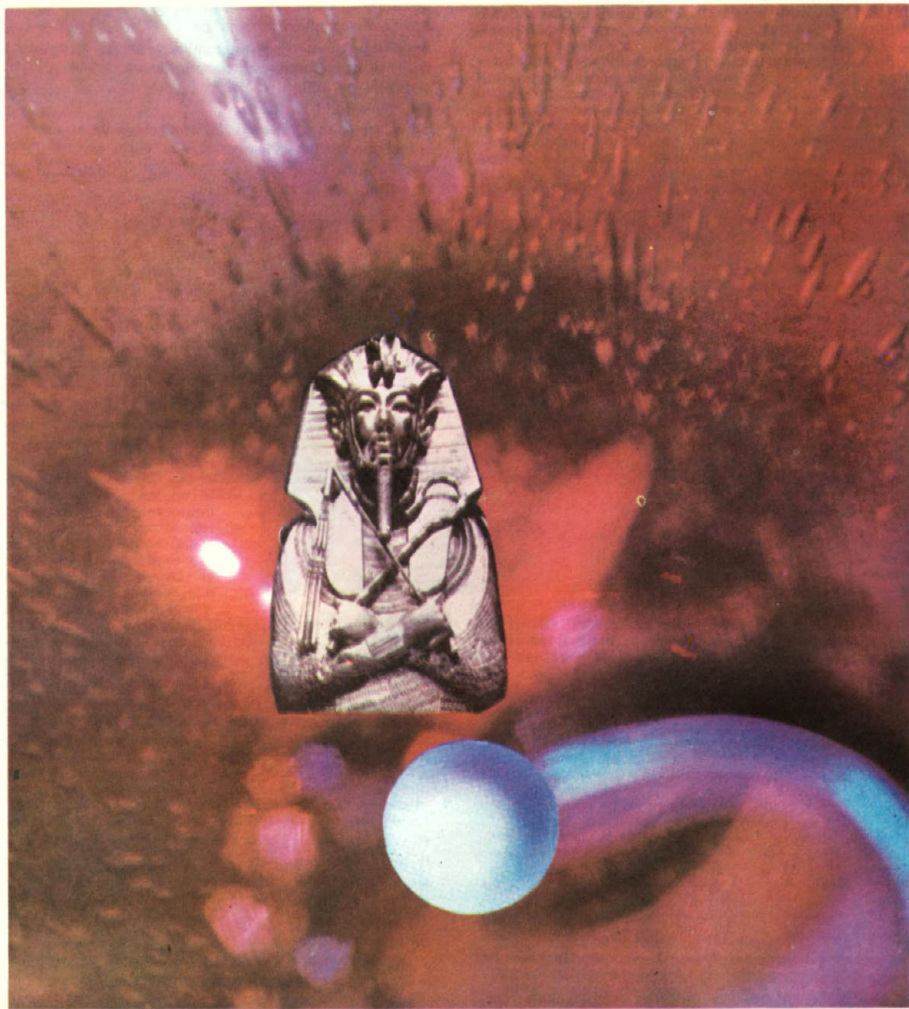
Singur, pe corabia sa scorojită, Hernando își începea din nou călătoria.

Fu ziua în care se apucă să caute febril lucrurile de care avea nevoie. Și le confecționă cu înfinită răbdare, șlefuiind cioburile de cristal rătăcite prin nisip, culegând urmele de halogenuri argintate și depunându-le pe plăci moleculare, captând lentilele gravitaționale rătăcite. În scurt timp, aparatul improvizat era gata. Surse.

Își instalează trepiedul departe, în mijlocul unui uriaș crater gol, neregulat ca suprafața interioară a unui craniu. Privi îndelung, corectă obiectivul, modifică imperceptibil focalizarea. Și, la jumătatea unui noiembric stelar, din acel amurg al morții mai dulce

decît viața care vopșește fereastra ochiului într-o lumină nouă, cu o speranță preoaspătă, de nefîvins, în suflet, începu să fotografieze ghemotoacele fumurii, pufoase ale nebuloaselor ce traversau bolta de amestit. Mișcarea norilor stelari perceptibilă doar pentru nemuritori sau pentru cei a căror viață nu mai există. Videogramă după videogramă, alcătuiind frazele simple ale poveștii pe care tocmai ți-o citești, el începu din nou să ne vorbească.

Singurul care putea desluși, plutind prin vămile cerului, peștii întunericului cu banii de argint ai stelelor în gură, el înțelese că nici un dezastru nu e perfect atunci cînd începi să fotografiezi norii. E doar perfectibil. ●



Ovidiu BUFNILĂ

STORY

Asta venea din Lună. Nici americani, nici ruși și nici măcar japonezii nu-l reperaseră vreodată. Treceau cu navele lor, o dată la 24 de ore pe deasupra craterului în care se adăpostea.



Asta ridica din când în când mina în speranța c-o să-l observe cineva. Adevărul e că, în ultima vreme, erau tot felul de observatori prin toate colțoarele. Își roteau privirile amenințători și numărau toate mințile ridicate. Puneau și mina lui la socoteală și strigau mulțumiți: În unanimitate de voturi!

Asta care venea din Lună își câștiga existența spălând pahare într-un bar. Era un tip morocănos și asuda virtos. Fuma de stingea și bătea cîmpii despre nu știu ce nemaipomenite însușiri pe care le avea.

Cum nu făcuse politică și nici nu se ținea după fuste, unul dintre cheflii obișnuși ai barului îl propuse într-o bună zi pentru funcția de senator. Ba chiar porni o oarecare campanie electorală.

Asta care venea din Lună, însă, îi trase o mamă de bătală.

Nici poliția și nici politicienii nu i-au cerut cumva socoteală. Il ocoleau și vorbeau despre el cu un soi de respect.

Cum să vorbești altfel despre singurul dintre-ai noștri care reușise să ajungă în Lună? ●

Răzvan HARITONOVICI

TRATAMENTUL

Martor al vremurilor apuse, la capul patului, o ceșcuță de porțelan îmi veghează somnul și trezirile ce-țoase. Odinioară îmi sorbeam din ea cafeaua, acum este doar o amintire.

Nu sînt superstițios și, totuși, doctorul a venit în dimineața zilei de treisprezece. De fapt, ghicisem că va veni. I-am deschis, oprindu-i mîna care lovea pentru a șaptea oară clopotul de bronz de lângă butonul dezafectat al soneriei.

— Intră, doctore.

Blancheurile sale alunecară ușor pe gheața subțire din hol. Avea o mină gravă.

— Am auzit că aseară ai respirat zgomotos. Pe nas.

— Tot ce se poate, i-am răspuns. Capul îmi vuia ca după un cheif. Am luat în mînă ceașca de porțelan ușor ciobită. Apoi, dîndu-mi seama de inutilitatea gestului, am aruncat-o la cos.

— Iartă-mă; nu te pot servi cu nimic.

— Nu-i nici o problemă, dragul meu K. De altminteri sînt și foarte grăbit. Vei merge cu mine pentru un control. Starea ta mă îngrijorează din ce în ce mai mult.

Mîna gunoierului de serviciu se strecură prin peretele subțire și, di-

buind de cîteva ori, înșfăcă ceșcuța de porțelan. O pîndea de cîteva zile, iar eu o ținusem doar ca să-i fac în ciudă. Simțeam că ultima legătură cu locuința mea se rupsesse. Am pășit și mi-am ridicat căciula care-mi căzuse din cap în timpul somnului. Eram gata.

Mă apucă amical de deasupra cotului și îmi făcu vînt pe ușă.

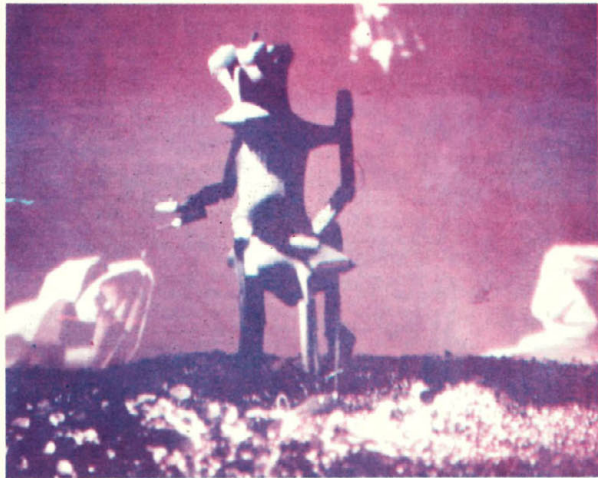
În fața intrării, o tînără pereche rebegetă aștepta, cu valizele alături. Am ieșit, iar fețele lor se luminară de fericire. Năvăliră înăuntru.

— Să nu aruncați patul! E singurul lucru bun care a mai rămas — le-am strigat în urmă.

Vecinul meu inginerul, un tip altminteri simpatic, îmi aruncă o privire tristă, înainte de a șterge cu cîrpa jegosă, ultima treaptă a scării de la etajul IX.

— La revedere, prietene! — am șoptit.

Nu-mi răspunse, preocupat să mozească holul. Nu mai existam. Nici pentru el, nici pentru ceilalți. Pe ușa mea apăruseră deja două numere noi: 453876 și 587762. „Ce pereche potrivită“ am gîndit, înainte de a urca în automobilul alb-roșu al spitalului. Mă aștepta o zi grea.



Pe străzi, și suri de chipuri oboșite se strecurau pe lângă vitrinele pustii cu geamuri crăpate, pe lângă clădirile cenușii.

Mașina viră spre un nou cartier. După colț, peisajul era altul. În mijlocul străzii se desfășura o manifestație spontană în cinstea Preaînțeleptului din luna în curs. Se juca povestea „Vrăjitoarea cu scufiță roșie și lupul cel bun”. Mulțimea aclama veselă trupa de profesioniști, iar numele Preaînțeleptului revenea cu obstinată pe buzele privitorilor. Era piesa lui favorită.

— Iată niște oameni fericiți — constată doctorul. Fericiți și mai ales înțelepți! Într-un cuvânt: niște oameni sănătoși. Niște oameni de bine!

Fața sa radia de mândrie, în vreme ce-mi spunea acestea.

Soforul puse sirena în funcție și lumea se alinie respectuoasă pe trotuare, în timp ce noi ne îndreptam spre clădirea spitalului.

Cabinetul doctorului avea un perete plin cu cele douăsprezece portrete ale Preaînțeleptilor. Conform celor mai perfecte reguli ale democrației, câte unul pentru fiecare lună a anului. Mereu altul și mereu același. Ochii lor fideși îți accelerau bătaiele inimii.

Biroul era acoperit de cărți de specialitate. Am răsfoit câteva, admirând planșele viu colorate, cu trupuri omeneste sectionate în cele mai interesante moduri. Unul avea o secțiune chiar la beregată, iar șuvoiul de sânge izbutnic lovide obiectivul aparatului fotografic, făcând imaginea ușor neclară, dar colorată într-o tulburătoare nuanță de roz.

Halatul doctorului ascundea acum uniforma. La gît îi atrna stetoscopul electric. Cu el putea produce descărcări de ordinul sutelor de volți în corpul bolnavului refractar.

— Să trecem la treabă. Ia loc!

M-am așezat pe fotoliul tare și, în aceeași clipă, încheieturile îmi fură prinse de două brățări metalice. „Pentru analize” — mă lămurii el.

„Într-adevăr, simțeam înțepăturile a mii de ace în brațele care începuseră să se umfle.

— Deci, respiri pe nas foarte puternic. Ți se întimplă des?

— Destul de des.

Doctorul își notă ceva în carnetel.

— Și asta seara sau dimineața?

— Mai ales seara.

— Când ești singur?

— Citeodată mi se întimplă și cînd sînd sînt singur și nu mai rezist, dar de cele mai multe ori, cînd sînt cu câțiva prieteni.

— Poți să-mi spui și mie numele lor?

Mă privește avid peste rama ochelarilor negri, în vreme ce pixul îi freacă în mîna.

— Nu cred că mi-i amintesc.

Clatină din cap indispus.

— Aha! Ai și tulburări de memorie. Nu e bine, nu e bine!

Afară, puțin mai încolo, se zărește cosmodromul pustiu ce-mi amintește de timpurile cînd se putea zbura spre exterior. Acum nu mai este po-

sibil. S-a constatat cît de nefastă este influența zbururilor asupra oamenilor. Fatale chiar, pentru că mulți nu s-au mai întors niciodată din călătoriile astrale.

Îmi mut privirea și gîndurile asupra doctorului. Acesta a terminat de scris rețeta și-i cheamă pe unul dintre sanitarii.

— Există un centru nervos, pe creier, care-ți provoacă toate grutățile — îmi explică el, savant. Vom acționa asupra lui și, astfel, vom extirpa răul din rădăcini.

— I-ai putea oferi un alt creier, doctore. Sînt cîteva noi, prespălate.

Mă întorc, atît cît îmi permite gîtul prins cu benția de oțel. Cel care a intrat e Măcelarul, directorul. Cariera sa a început pe vremea abatoarelor. Apoi s-a reprofilat. Specialitatea sa: operațiile de schimbare a conștiinței. „Un creier nou, o viață nouă. Trebuie să devenim, cu toții adevărate emanații ale revoluției tranșantărilor!” Acesta este crezul său de acum.

Doctorul sare în picioare, pocnind din călcie.

— Domnule director, permiteți-mi să vă explic. Acesta este un caz special.

— Toți ăștia sînt cazuri speciale. Nu-i așa, domnule K?

Măcelarul mă privește zîmbind, apoi brusc, mă lovește peste bărbie cu pumnul său uriaș.

— Spune, mă, tot l... scrișnește.

„Reminiscente din timpuri odioase — apuc să mă gîndesc, înainte ca totul în jur să devină opac.

Simt că mă lungesc, mă întind, mă dilată. Orașul e acum sub mine. Mă prăbușesc spre el ca printr-o gaură neagră, urmărit de privirile acuzatoare ale Preaînțeleptilor: „Spune tot, tot...”

Bibliotecile, sînt închise, dar la fiecare colț există tarabe cu cărți. Mă opresc să răsfoiesc una din care află, fără să mai fi fost nevoie, că omul se trage dintr-o algă numită „Vitas virulentiae”, descoperită de un Preaînțelept. Cîteva îmi întind un manual de istorie, unul din cele douăsprezece diferite care se schimbă oficial în fiecare lună. Nume de învîgători și învinși, de bătălii nepurtate și de victorii nefregistrate mi se amestecă-n cap, într-un haos total.

Ușile teatrelor sînt ferecate, însă pe străzi se joacă farsele preferate ale Preaînțeleptilor. Mă opresc în dreptul unei piațete unde se joacă „Neagră ca noaptea și cei șapte bolnavi de nanism”. Amestecîndu-se cu uralele însuflețite, vocea mea se alătură mulțimii. Sînt fericit.

Undeva, departe, zăresc cosmodromul, învăluit în ceață.

Capul îmi vîește dureros. Deschid ochii și, printre gratiile rezervei de spital, privesc spre cerul întunecat. „Au economisit anestezicul”, gîndesc și-mi pipă creștetul bandajat.

Doctorul mă vizitează după amiază și-mi spune că operația a reușit pe deplin.

— Dacă ești cuminte, ai să te vindeci și vei fi din nou folositor societății.

Da, știu un loc ascuns unde există o bibliotecă și cărți... ilegale... Cărți care spun adevărul... Adevărul? Vreau să-i spun toate acestea doctorului, dar el mă oprește cu zîmbetul său bun.

— Nu-ți fă probleme. Vei merge acolo.

Intovărașit de doi sanitari mă îndrept spre apartamentul prietenului meu, inginerul. Privirea sa tristă, aceeași care mi-a urmărit plecarea, mă întîmpină de la intrare, sfîșindu-mi ceva în adîncul sufletului. Rostesc cu greu, bîlbîndu-mă:

— Prietene, am auzit... de fapt... știu că ești bolnav. Am venit să te iau la spital. E vorba de niște analize.

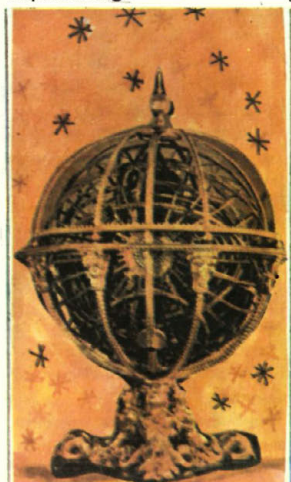
Sanitarii au terminat de cercetat casa. Rafturile sînt goale și cărțile sînt de negăsit. Doctorul, sosit între timp, este vizibil nemulțumit de rezultat.

— Vecinul dumneavoastră s-a plîns că tușiți îngrozitor noaptea. Ar fi bine să mergeți cu noi, pentru un tratament. Ingerul încearcă să-i spună ceva despre cărți și despre oameni... „Chiar dacă le veți distruge, chiar dacă îi veți omorî, cuvintele lor vor supraviețui!”

Mașina alb-roșie se îndepărtează. Afară e frig, dar nu-mi pasă. Voi rămîne în apartamentul inginerului. L-am cîștigat în mod cinstit.

Merg pe aleile parcului și simt că mi se pune un nod în gît. Vîntul suieră prin crengi parcă după alele lezi decît cele ale Preaînțeleptilor. În dreapta mea aud o tuse iar mai încolo cîteva strănută: poate e doar o alergie trecătoare...

Dar dacă e cumva o gripă de primăvară? Dacă asta ar putea deveni o epidemie? ●



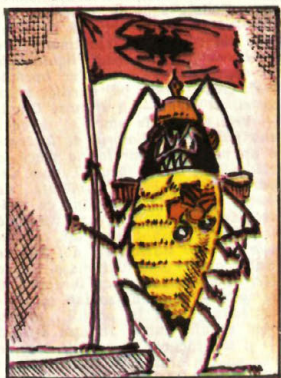
Alexandru UNGUREANU

INVAZIA

Cîndva, în tinerețe, Tudose fusese campion județean de micro-tir, ceea ce nu era de mirare, deoarece chiar el inventase acest sport care în zilele noastre cunoaște o atît de largă răspîndire. Principiul armei folosite a rămas în general neschimbat, intr-ait este de ingenios și practic: un solenoid miniaturat, alimentat în curent alternativ de la un convertitor portabil sau de la tensiunea rețelei de curent electric, atrage către centrul său un fragment de ac entomologic avînd diametrul de 0,1 mm și lungimea de 8 mm. În momentul cînd acul a ajuns în centrul solenoidului, tensiunea este întreruptă automat și cîmpul magnetic dispare. Acul își continuă însă mișcarea inerțială, pe o distanță de 7—8 metri. Acesta este deci principiul binecunoscutului pusti cu ace entomologic. Perfect silențioasă, ea a fost la început folosită de Tudose pentru tirul asupra unor ținte artificiale, avînd suprafața de ordinul milimetrilor pătrați. Întîmplarea a făcut ca Tudose să fie scit de o muscă vătărică rebelă. A tras asupra ei cu un fragment de ac entomologic, a nimerit-o și astfel s-a născut o nouă disciplină sportivă. S-au scris cîțiva ani buni de atunci.

Astăzi, Tudose are sentimentul acut al trecerii timpului. În bucătăria apartamentului său bizize cînsprezece-douăzeci de muște, în ciuda plasei de protecție instalate la geam și totuși Abraxenda, pușca de micro-tir dăruită lui Tudose de admiratorii săi de la atelierul ABRX, toți vîndători pasionați de muște, mai ales în timpul orelor de program, zace pe masă nefolosită, zburătoarele scîrboase o spurcă plîmbîndu-se nepăsătoare peste ecranul miniaturat al vizorului în infraroșu, treacă cu nepăsare chiar peste crucea din centrul său și asta numai pentru că posesorul acestei bișuterii electronice, cu care ar fi putut ucide o bacterie de la un metru distanță, cel puțin așa se spunea, se plătise. Tudose, care pînă în iarna trecută îmbogătise pe crescătorii de muște, care vara deschidea larg ferestra din bucătărie, așeza o farfurie cu sirop concentrat pe masă și punea la casetofon înregistrarea specială, procurată cu mari sacrificii, a bișuteriilor nuptiale, tocmai el reflecta acum asupra sportivității excesive de care dăduse dovadă în vîntoarea de muște. Buffalo Bill împușca cîteva mii de bizoni și îi exterminase. În cîțiva ani Tudose ucisese optzeci de mii cinci sute șaisprezece muște numai în cadrul competițiilor oficiale, nu ca vecinul

de la etajul doi care folosea spray-uri cu chimicale, culegea cadavrele, înfigea în ele ace entomologice și se lăuda apoi că este exterminatorul orașului. Și totuși, muștele continuau să fie, cel puțin în aparență, la fel de numeroase, încă se obrăznicau pe zi ce trecea. Oare nu cumva, raționa Tudose, vîntorii de muște acționau în sensul ascuțirii curbei de selecție naturală? Supraviețuiau, probabil, exemplarele cele mai rapide în reflexe și în zbor, cele agitate, care nu stau o clipă,



care se odihnesc numai pe muchii ascuțite și scot ochii vîntorului în loc să-l înconjure la o distanță de cîțiva metri, cele mai fertile. Balașta începe să incline în favoarea armelor de nimicire în masă a muștelor. Ajunșind la această concluzie, Tudose improvizează pe loc un mini-aruncător de flăcări dintr-un spray dezinfectant și o bricheată. Pulverizînd jetul cu conținut ridicat de alcool prin foc, reușește foarte ușor să creeze o flăcără lungă de aproape o jumătate de metru, care poate să cuprindă chiar mai multe zburătoare deodată. Muștele atînsă își încetează brusc zborul și cad la verticala locului apoi se zburcolesc pe jos cu aripile arse. Este o mare și sadică plăcere să vezi aceste ființe, absolut dăunătoare, căzute pradă chinurilor unei agonii bîmneritate. Din nefericire, Tudose uită că perdeaua de la geam este confecționată dintr-un material sintetic ușor inflamabil și, încercînd să surprindă o muscă ce privea nostalgice spre stradă, provoacă o gară prin care poate trece un ou de struț mai mititel. Este 21 iulie 2....., momentul cînd Mi și Mo, doi cerce-

tași ai diviziei 15 gîndaci rapizi de bucătărie, pătîrind pentru prima oară în apartamentul lui Tudose printr-o fisură de lîngă țeava caloriferului. După o scurtă recunoaștere, Mi și Mo reușesc să identifice nu mai puțin de patruzeci și șapte de adăposturi anti-om doar în bucătăria lui Tudose.

— Abraxenda, sufletul meu — exclamă Tudose zărindu-l pe Mi. Mîna i se contopește cu arma și un aculeț aducător de moarte îl țîntuiește pe acesta la douăzeci de centimetri la ieșirea de sub frigider. Mo reușește să ajungă, însă, pînă la intrarea în fisura pe unde venise, cînd un aculeț similar i se înfige în partea dorsală pentru a-i ieși prin torace. Rănit grav, Mo lansează totuși în spațiul efuluile mirosurilor care comunică îndeplinirea misiunii. Invația putea începe.

În cursul următoarei nopți 4 500 de gîndaci, ornațizi în 3 batalioane de asalt, au pătîrnis în bucătăria lui Tudose. Din bucătărie au dispărut unele obiecte mărunte; capete de ață, capace de bere, chibrituri arse ș.a., care au fost folosite la lucrări genistice preliminare și camuflaj. Prima fază a invaziei a durat cinci zile. În timpul acestei perioade au fost amenajate șase adăposturi anti-om cu o capacitate de douăzeci de mii de gîndaci. Au fost făcute recunoașteri în tot apartamentul lui Tudose. În urma acestora a rezultat că era posibilă cantonarea întregii armate 1256, din care divizia 15 făcea parte la acea dată. Aceasta avea un efectiv de cincizeci și trei de mii șase sute șaisprezece gîndaci. Cercețași cafenii deosebit de ageri s-au furisat pe sub mochete, pe sub pat, prin spatele dulapurii de haine și al bibliotecii, au pătîrnis în interiorul fotoliilor, odorizînd căile strategice de acces. Sediul diviziei 15 a rămas totuși în bucătărie, deoarece aici existau surse de aprovizionare cu hrană și apă S-au adăpostit în locurile greu accesibile: sub frigider, sub dulapul de bucătărie și sub masca chiuvetei, în interiorul aragazului. Comandourii special antrenate de gîndaci au pătîrnis în partea inferioară a frigiderului, acolo unde temperatura este ceva mai ridicată decît în rest și, înfruntînd frigul polar de pe suprafața congelatorului, au blocat cu trupurile lor contactele termostatului în poziția „oprit” timp de zece ore, pentru a permite supraviețuirea tovarășilor lor. Cu pre-

ful a cinci victime, a fost capturată o importantă cantitate de hrană. În a cincea noapte de la declanșarea invaziei, generalul Mriif, comandantul diviziei 15, a trimis o cuvântare în fața celor șapte batalioane din subordinea sa. Discursul a fost transmis, prin antenele gîndacilor, pe șapte canale.

„Gîndaci, vitejii mei luptători. Vă vorbesc de la Statul Major însoși comandantul vostru. Am obținut o importantă victorie, încheind etapa preliminară a cuceririi apartamentului lui Tudose. Voi știți că avem datoria de onoare de a răzbuna moartea lui Gîndăcel, fiul Împăratului nostru. De asemenea, avem misiunea sfîntă de a cuceri lumea, eliberînd-o de sub povara dominației de către uriașii dipezi-oamenii, inamicii noștri naturali. Savanții noștri au calculat că, dacă oamenii ar declanșa un război termonuclear, atunci noi, scorpionii, sobolanii și alte câteva specii nesemnificative, am rămîne stăpîni ai planetei. Eu vă spun totuși să nu credeți în miracole. Dumnezeuul gîndacilor nu dă nimic aceluia care nu luptă pentru interesele proprii. Sintem aici și avem datoria să menținem acest cap de pod pînă cînd armata 1256 se va elibera din alte sectoare de operații și va declanșa marea ofensivă și pe frontul nostru.

Știu că nu este ușor de trăit în aceste avansuri ale civilizației noastre, amenințări permanente de inamic și fără femele. Nu uitați însă că aici vom rămîne; aceia dintre noi care vor supraviețui luptelor crunte ce se vor deslășui în curînd, aici își vor crește puii. De aceea, cuvîntul de ordine este „ordine și disciplină”.

Aduceți-vă aminte că vitejia fără întelegere se numește prostie. Nu angajați lupte cu inamicul în mod direct și în grupe restrînte. Marea noastră forță stă în unirea și coeziunea care ne-a adunat în slujba acelorași idealuri. Să ne vedem cu toții după marea victorie”.

Din nefericire pentru gîndaci, luptele aveau să înceapă curînd.

În noaptea ce a urmat zilei Z plus zece a Invaziei, Tudose vădă urit, ceea ce nu-i stătea în obicei, și se trezi cu gîtulejul uscat. „Asta mi se trage de la țuca de „usoc” gemu el, apoi se sculă din pat cu intenția de a bea un pahar de apă. Apăsă pe întrerucătorul becului cu vapori de mercur din bucătărie. Starterul fiind uzat, lumina plîpî de cîteva ori pînă să intre într-un regim stabil. În timpul acelor fulgerări halucinante, Tudose avu timp să vadă o puzderie de gîndaci fugind să se adăpostesc. În singe i se vădă o cantitate importantă de adrenalină iar înima sa își dublă numărul de bătăi pe minut. Totodată pielea de pe mîini și de pe picioare i se încreții de scîrb. În următoarele două săptămîni această reacție psihosomatică, pe care o avea întodeauna la vederea unor viețuitoare detestabile din punctul său de vedere, se

va mai repeta de multe ori. Ignorînd posibilitatea de a face o vinătoare mai mult sau mai puțin sportivă, Tudose năvăli în bucătărie cu papucii în mîni și izbuti să măcelescă cîncisprezece-douăzeci de gîndaci-recruți, care, insuficient instruiți, se zăpăciseră și înfrîzaseră în zone luminate. Privind cadavrele terchute ale insectelor, lui Tudose îi veni să vomite; se abînu dar rămasse cu impresia că gîndacii surprinși fuseseră în număr de cîteva mii, deși, în realitate, fusese vorba de o patrule care și-a pierdut jumătate din efectiv. Pe baza acestei convingeri, Tudose decise să acționeze cu hotărîre pentru stîrpiria invadatorilor. Iată cum o observație incorectă poate duce totuși la decizii corecte.

Conform hotărîrii luate în noaptea precedentă, în ziua Z plus unsprezece, Tudose veni de la serviciu hătîrit să treacă la acțiune. Se plînsese lui Oncilă în fața unei haibe de bere: „M-au năpădit lighioanele de gîndaci, mi-au umplut bucătăria”. „Nu-i nimic, bă, imediat scapi de ei, fii atent — îi sfătuse Oncilă — vezi că Lor le place să se bage sub frigider; radiatorul de la spate e un pic călduț iar lor le place la căldurică”. Zis și făcut. Tudose depărtă frigiderul la o jumătate de metru de perete, îl înclină cu treizeci de grade față de axa verticală și proprii desedut unul din taburetele pe care stăteau cei doi Tudose junior, atunci cînd luau masa. Cîteva zeci de gîndaci alarmați începură să se agite — genul de soldați care întodeauna intră în panică atunci cînd se află într-o situație dificilă — și să-i încurce pe ceilalți, care se evacua în ordine pe lîngă suferința din spate ai frigiderului, după un plan stabilit anterior. Tudose speculă deruta provocată de inițiativa sa și, folosindu-se de mini-aruncătorul de fîcări descris anterior, în cepu să prîjolească efectivele batalionului 3 din regimentul 15 al diviziei. Flacăra abiastră de spîrit dintr-un spray defumant cuprîndea dintr-o dată cîte o companie întreagă. Antenele și piciorușele gîndacilor dispăreau instantaneu, apoi trupurile se chirceause carbonizate, ca niște boabe de cafea pușe la prăjit. Ahaa, se bucura sadic Tudose, așa vă trebuie invadatorilor... Ce-ați căutat, ați găsit. Nu v-a plăcut căldurica de la casele voastre v-a trebuit căldurica lui nenea Tudose. Iaca vă dă nenea Tudose căldurică pe sătura-telea — și mai trimetea o flăcără, șiuuum făcea jetul arzînd, dacă aveai imaginație, și Tudose avea, putea să-și închipui zgomotul făcut de un aruncător de fîcări adevărat, șiuuum — iarși cîteva zeci de suflete de gîndaci purificate prin foc își luau zborul către o lume mai bună. În după-amiaza zilei Z plus unsprezece, batalionul 3 al regimentului 10 gîndaci cafenii de bucătărie a fost distrus în proporție de

87,5%. Aproximativ 800 de gîndaci au pierit sub frigider iar alți 400 au murit ulterior, datorită arsurilor grave căpătate. Puținii gîndaci scăpați teferi din punct de vedere fizic erau socați psihic. A fost necesar să fie evacuați la subsolul blocului pentru refacere. Deoarece armata 1256 era angajată în luptă cu tot restul efectivului, divizia 15 a rămas decumpletată. Dacă Tudose ar fi exploatat victoria sa, continuînd urmărirea gîndacilor pentru descoperirea celorlalte adăposturi anti-om, ar fi scăpat devințiv de ei în acea după-amiază. În loc de aceasta însă, Tudose a readus frigiderul în poziție normală, și-a turnat un pahărel de țucă de usoc și a început să mediteze la cît de nedreaptă era învadarea apartamentului său de către gîndaci „cum mă, tocmai pe mine, care am atîta necazuri cît gîndaci în tot cartierul? Asta pentru că sînt un om corect și îmi vād de treaba mea...”. În sinea lui spera că nimicească toți invadatorii, nu de altceva dar el nu făcuse nimic pentru a merita așa să se dedeapă. Consideră necesar să ia o măsură preventivă împotriva eventualelor supraviețuitori: înclină din nou frigiderul și scrisse cu vopsea de clorocaiuc „Gîndaci, duceți-vă acasă!”

— Ne trebuie o „limbă”, conchise Ifrimușă, vînătorul de gîndaci, după ce examinase atent situația. Vîndu-și nasul borcănant prin toate ungherele casei. Se trase mai aproape de colțul mesei din bucătărie și se întinse spre urechea lui Tudose, sopîndu-i: Aăăă un prizonier.

Luat prin surprindere de mesajul secret, Tudose recepționă în plin damful de trăscură care venea din partea renumitului expert. Suspînă. S-ar fi lipsit cu plăcere de serviciile acestuia dar situația devenise critică. De două ori era să fie otrăvit cu acid boric și Lindetox, substanțe chimice pe care le presdrase generos pe căile presupuse ale gîndacilor și pe care le regădise apoi în mîncare și chiar în ibricul cu cafea. Norocul lui fusese că acidul boric acrisse puținel cafeaua matinală, altfel... și Tudose simți din nou fiorii groaziei zbrîrlîndu-i părul rar de pe ceafă. Mai erau cîteva zile și familia se întorcea acasă. S-ar putea întîmpla o catastrofă. Pentru preîntîmpinarea ei, pentru salvarea celor doi mici și nevinovați Tudose-junior nu trebuia preocupăți nimic. Orice metodă era bună, importantă erau rezultatele. Unde cîțise Tudose asta? Din păcate, moșe Ifrimușă era ultima soluție, cu toate că nu inspira de loc încredere. De vîndă erau, fără îndoială, ochii săi galbeni, mîniile tremurînde, dinții care-i lîpeșeau și creierul îmbibat permanent în alcool.

— M-ai chemat în ultima clipă, se lamentă moșe Ifrimușă. Dacă n-ai fi căzut pradă vreunui virus parșiv, adus de la lada de gunoi special pentru dumneața, s-ar fi produs marea ofensivă. Într-o noapte, gîndacii

s-ar fi suit în pat peste dumneata. Imaginează-ți zeci de mii de gândaci prelingându-și-se pe trup, intrându-și în nas, gît și urechi... Speriat, deschizi ochii și atunci ei îți invadează retina, caută să intre pe sub pleoape. Vrei să țipi și nu poți, pentru că între dinți zdrobești trupurile lor, din care iese o zeamă murdară și otrăvitoare. Nici propria dumitale mamă nu îți va mai săruta buzele reci atunci cînd, pe catafalc...

— Ajunge, gemu Tudose copleșit de viziunea horror, într-o așa măsură încît ignoră carcerul ei speculativ. Își turnă grăbit în pahar o doză dublă de țuică de vsoç și o dădu peste cap. Arsura din stomac îi făcu bine. Ce facem, moșule? — Ne trebuie o „limbă”, repetă acesta cu ochii la paharul gol.

Tudose ezită, se teme că temutul vîntor s-ar putea îmbăta înainte de a duce treaba la bun sfîrșit.

— Aș putea să vînez unul cu pușca.

— Propunerea nu e bună. Trebuie un gîndac neschilodit, ba mai mult, nu e suficient un pișan oarecare, ce poate săi un gîndac oarecare despre marile operațiuni puse la cale. El execută și cu asta basta. Trebuie un ofițer superior, dacă s-ar putea chiar unul de stat major.

— Vom organiza o pîndă, încheie moș Ifrimuță. Da', dacă nu mai ai țuică, eu zic să o lăsam, că e mult de așteptat... Odată, eram, tot așa, la un doctor. Două săptămîni am pîndit să apară vreun polcovic, adică căpitan. Mamă, și avea doctorul un trîscău...

— Matala nu știi, că vîz că n-ai tras în ei decît cu pușca, da' mie mi-au fost dragi gîndacii de mic copil, și d-ai pot să spun și la academiștii. Gîndacii, măi nea, e ca omul, numa' că nu știe carte și e mic.

— E mic, repetă Tudose ca un ecou. Stă lungit pe gresia din bucătărie și, cu paharul de țuică lângă el pîndește apariția vreunui gîndac din interiorul aragazului.

— Mici, da' tare deștept... Fii, atent, dacă apare unu' acolo unde aștepti matala, o s-o ia-n sus, pe perete, nu acolo unde aștepti matala... Și disciplinai dom'le... La eie e militărie multă... Că și eu puteam să fiu plutonier major dacă vroiam, da' nu m-am orientat... Odată, am răcnit așa de tare la un pișan, că mi-au căzut pantalonii în vine.

E trecut de miezul nopții. Toropiți de pîndă îndelungată pentru capturarea unui gîndac prețios și de importanța cantității de alcool îngurgitate, Tudose și moș Ifrimuță dorm chiar la posturile lor. Temutul vîntor horcăie ca capul pe masă, ținînd fruntea în palme și maxilarul inferior atîrnînd liber. Printre cutele de pe frunte e și plimbă nestingherit un gîndac cafeniu. Tudose, privit cum doarme, trădează

o timiditate pe care în stare de veghe și-o ascunde cît de cît; răsucit pe o parte, cu mîna dreaptă sub el, pare că vrea să ocupe cît mai puțin loc, așa, întins pe covor.

Cîteva gîndaci — specialiști în tehnica umană — au reușit să dibuie contactele ventilelor electromagnetice de la chiuveta din bucătărie. Un simplu scurt-circuit provocat cu o bucațică de sîrmă nu mai lungă de patru centimetri și apa caldă începe să curgă. Orificiul de scurgere este infundat cu cadavrele cîtorva zeci de gîndaci sinuciși. De aceea, chiuveta se umple încet, încet. Vasele murdare, nespălate de aseară, saltă în sus. Cîteva tacîmuri clinchetesc, dar nu sînt auzite. Se răstoarnă un ibric care colorează apa călduță în negru, de la zațul de cafea, apoi lichidul începe să se reverse peste marginea chiuvelei. Aproape un sfert de oră nu se vede nimic, mocheta verde de pe jos absorbe mai mult de șazeici .de litrii. În cele din urmă, un bilet de autobuz căzut jos, lîngă unul din picioarele mesei, tresare și o ia la vale, adică spre ieșirea din bucătărie, către care există o inesizabilă diferență de nivel. Un creion i se alătură. Pantoful drept al lui moș Ifrimuță are cele două rînduri de talpă un pic dezlipite în scobitura calciului.

Pe acolo pătrunde apa și el se simte bine, zîmbește prin somn agîndu-și satisfăcut degetele de la picioare. Tudose are senzații plăcute. Are un vis despre o urmărire acvatică așa de draguță încît se rîsucește pe spate iar apa trece pe sub el ca pe sub o gigantică statuie. Creionul care plutea i se oprește, din întimplare, chiar între degetele mîinii drepte. Din reflex, acestea se string, imobilizînd obiectul. Visul lui Tudose suferă o dureroasă transformare. Se face că a adormit la lucru, în tura de noapte, că mai e puțin iar el nu și-a completat raportul.

— Raportul... oh, raportul — geme Tudose și sare în picioare cu apa sîrind pe el. Cîteva clipe de tăcere. Nu înțelege, ceva nu e în regulă. Undeva, pe aproape, apa face pic, pic, iar mocheta plutește molcom. În cele din urmă, Tudose reușește totuși să se desmeticească.

— Alarmă, m-au inundat, alarmă...

Auzind răcnetul său disperat, moș Ifrimuță sare direct în picioare. Apa din pantofii lui face un pleoscăit degustător. Peste toate, mai este și invadat de un acces catastrofal de tuse. Dintr-un reflex vîntoresc îndelung antrenat, duce mîna la tîmplă și capturează gîndacul imprudent ce i se plimbase pe frunte, în căsușul palmei, apoi îl răstoarnă pe masă și pune deasupra lui un pahar gol de țuică, cu gura în jos. Își termină calm accesul de tuse, după care examinează captura. Este evident vorba de un ofițer superior de la Marele Stat Major, poate chiar șeful Secției de Logistică.



— Victorie — strigă moș Ifrimuță. Măi Tudose, măi om necăjit, mai toarnă și tu o țuică, să nu răcească cumva.

Cîteva ore mai tîrziu, gîndacul capturat se plimba agitat pe fundul unui vas cilindric de sticlă pensat pe margini cu un ulei special. În momentul cînd încerca să urce alunece și era silit să își reia cursele agitate, fără nici o speranță, pe fundul vasului.

— Așa, nenică, fii nervos — îl încuraja moș Ifrimuță rînjind gabben deasupra lui. Acuma o să te pilim — și turnă peste gîndac cîteva picături din paharul său de țuică, apoi puse un ziar îndoit peste vase. O să-l doboare mîrosul, îi explică el lui Tudose. Pînă atunci însă, o să punem în funcțiune translatorul și interpretorul.

Translatorul, se lămuri în cele din urmă Tudose, era un mic gîndac cafeniu de plastic, o capodoperă a micromecanicii imposibil de deosebit cu ochiul liber de un original.

Gîndăcelul de plastic era înzestrat cu un emițător radio pe măsura sa, adică ultraminiaturizat. Semnalele radio urmau să fie captate și interpretate de calculatorul personal al lui moș Ifrimuță. Tudose zîmbea vînzînd scula antediluviană a celebrului vîntor. Își oferi prompt serviciile.

— Am eu unul mai bun.

Moș Ifrimuță se încrunță.

— Ba al meu e mai bun, că are mai multă experiență în luptele cu gîndacii. Programul lui l-am moștenit la rîndul meu de la bunicii și cred că nici n-ar trage la unul din așa nou.

Tudose dădu din mîna a lehamite. Renunță, concentrîndu-și atenția asupra celor ce se întîmplau în lumea de sticlă. Iată, gîndacul de plastic se apropie de cel viu și îi vorbește. Dialogul se aude foarte clar în difuzorul la care este conectat calculatorul.

— Ce mai faci, scumpule? întrebă gîndacul artificial cu glas feminin și Tudose zîmbește. Gîndacul artificial este o femelă, grozavă stratagemă folosește moș Ifrimuță, iar gîndacul natural îi răspunde cu o voce nesigură de bariton.

Ea își întinde languroasă antenele spre el, care se trage speriat câțiva centimetri înapoi. „Nu mă atinge!” strigă isteric, fără, să știe prea bine de ce se teme.

— Dar nu-ți face nimic, încearcă femela să-l calmeze. Îmi plac romele trupului tău. Ai vrea atât de mult să ne distrăm un pic împreună. Cât m-au ținut oamenii prizonieră, m-am plictisit grozav...

— Noi n-avem voie, păpușă... Eu sint militar de carieră, ofițer superior... Tu ai putea să fii o spioană...

— Of, prostuțule, sint o biată prizonieră neajutorată, la fel ca și tine. Soarbe puțin din picătura asta transparentă și ameziilor mirositoare. Mi-am dorit atât de mult să fiu fecundată de un ofițer...

Moș Ifrimută plescăie agitat deasupra vasului. „Așa, Mata Hari a mea, ține-o așa că-l dai gata pe borțos”.

— Știi, eu sint înșurat și am și patru mii de copii...

— Porcule — sare moș Ifrimută ca ars. Apoi continuă îndurerat: Așa e masculii, porci. Pe cit e de miui, pe atît de porci. Cînd apare, pardon, un cur de gîndăciță, nu mai are mamă și tată...

Tudose e neudmerit. După socoteala lui, celebrul vîinator ar trebui să fie foarte mulțumit că stratagemă lui e pe cale de a reuși. Femela artificială tocmai l-a convins pe prizonier că picătura transparentă de alcool meriță investigată cu virfurile antenelor. Gînducul ofițer gustă și oțenează:

— Ehee, tare e bun... Io nu prea sint deprins cu de astea, că de, noi, militaril, mai mult prin războaie... Ce știi matală domnișoară ce e războiul... Cîtă cruzime ascunde... Să-ți vezi camarazii călcați în picioare, arși de flăcări sau de acid boric... Ah, de ce nu sintem noi de dimensiuni mai mari, măcar cit niste pisici... Ce repede am dovedi lighioanele astea de oameni. Cîteodată stau și mă întreb: de ce eu, un gîndac cînstil, fecior de gîndaci de trandafir, da, nu te mira, părinții mei erau săraci și cînstili... (treptat începe să piardă șirul ideilor). Eu și frații mei eram mulți... am mîncat trandafirii... și ne-au dat cu burșă la liceul militar... și-am ajuns... ce-am ajuns... mîncăm cu porția guinoalele oamenilor. Ptiu, fira-ar a dracului de viață, că m-a făcut mama fără noroc... Cînd are chef, generalul ne pune să ne înșirăm toți pe un perete. Cînd strigă tare (aici gînducul își îngroașă vocea, dîndu-i inflexiuni autoritare): „Gîndaci, cine e șeful vostru?” noi rupem coloanele și ne grupăm alcătind mesaje din litere „Heil Mriff, Heil, heil...”

— Cîți de „heil”? vrea femela artificială să știe neapărat.

— Pînă se termină peretele... Alteori, imităm configurația internă a calculatoarelor omenești. Ne adunăm în careuți și ne facem că sintem periferice, unitate centrală de calcul, terminale, memorii interne și externe, mă rog, tot taclmul. Generalul

Mriff dă cîteva instrucțiuni aiurea și noi începem să dorădim repede, din gîndac în gîndac „unu-unu-zero-unu-zero-zerozero”. Îți vine să rizi păpușă, da' e vai de capul celui care greșeste... (Plîngînd) Și cînd mai mi-aduc aminte de camarazii uciși în chinuri groaznice și de nevastă-mea care mă așteaptă acasă cu cei patru mii de gîndacei sărmani și nevinoțuții, care s-ar putea să rămîină fără ilustorul lor tată... Că așa mi-a zis și tata: „Era să rămîin prost și uite ce-ai reușit...”

*

O jumătate de oră mai tîrziu, toate bobotele de alcool sint consumate. Gînducul-ofițer a încremenit, ameițit. În centrul vasului de sticlă dar informațiile divulgate de el în schimburi a nici un sfert de linguriță de țuică și a cîtorva dragălășenii ale femelei artificiale sint de neprețuit. Tudose și moș Ifrimută cunosc acum și poziția exactă a Marelui Stat Major. O intervenție hotărîră și gîndaci rămîin fără nici un conducător, zice Tudose, fasciștii dracului...

— Nu e bine, îl contrazice vîinatorul profesionist. Gloata fără conducător e periculoasă... Pe urmă, ce să-ți spun, sefi nu se gîdesc?

Tudose adună apa de pe jos cu o cîrpa și o stoarce într-un lighan. Auzind această idee, se oprește ca străfulgerat. Ceva îi sună familiar: Șef... Concluzia nu pare a fi prea departe.

— Atunci îi exterminăm pe toți și am terminat cu ei...

— Asta chiar e ar și fi ultima greșeală. Moarțea a o sută și ceva de mii de gîndaci te-ar face să intri odios în istoria lor. Milioane de gîndaci te-ar urmări pretutindeni pentru a se răzbuna... Nu cred că ai putea găsi scăpare în această lume... Vezi, judeci superficial. Trebuie să ții cont de contextul general al... Ia mai toarnă la moșu' un pahar cu să-ți explic...

Tudose tocmai aplica o metodă originală de uscare a mochetei din bucătărie; legase la capetele ei două conductoare dezizolate pe care le conectase la rețeaua de curent electric. Se producea o degajare intensă de căldură care transforma apa în vapori. Moș Ifrimută nu are însă răbdare să aștepte terminarea operației și își toarnă singur.

— Adică, mă înțelegi ce vreau să spun — continuă el —, gînducul de rînd e nevinovat, sau mai degrabă vinovăția lui constă în neștiință. După cum ai putut constata și singur, din punct de vedere social el sint abia într-o fază tîrzie a imperialismului expansionist. Poporul gîndacilor este minat la luptă de interese înguste ale unor clase de exploatare...

Ajunși, moș Ifrimută se înfierbîntă.

— Tu înțelegi, mă Tudose, o viață întreagă mi-am mînjîțit minile cu singele scîrbos de gîndaci... Sint un ucigaș... (o lacrimă își face apariția

în colțul ochiului sfîng). Da' nu se cunoaște nimic, Tudose, am îmbătrînit degeaba, nu pot spune nici măcar că am stirpit gîndacii din cartierul ăsta... O singură pereche dacă scapă, Adam și Eva, ajunge...

— Înțeleg, spuse Tudose trăgînd din priză stecherul instalației de uscare forțată a mochetei. Și eu sint un ucigaș de multe... Dumneata nu ții visezi victimile noaptea? Eu visez că se reped asupra mea cu toate și mă bizlie... bizzz-bizzz-ucigașule-bizzz... și apoi se face că bătrîna care stă în apartamentul de sub mine apare în zbor și are prinse de umeri niște aripi de muște. Și-mi zice: Ți-am adus niște corbă din singele meu, Tudose... E bună, Tudose, mîncîncă și crești mare.

— Ei vezi, ceva trebuie schimbat, și acel ceva este orînduirea lor socială. Pînă cînd gîndaci nu vor învăța să trăiască toți, în mod egal, din propria lor muncă, ei vor continua să ne paraziteze... Și doar e destepti și e buni la suflet, da' trăiește în întinerie.

Cineva sună la sonerie. Tudose renunță cu regret la paharul de țuică și iese pe hol, vîlîrînd apa de pe jos cu papucii. Deschide ușa fără să se mai uite prin vizor. Mare greșeală, e chiar vecina care îi apăsă în vis lui Tudose sub formă de muscă și doar ariplile îi lipsesc.

— Iartă-mă tușico — o ia Tudose înaintea acuzației — dar m-au inundat fasciștii...

Noaptea, tîrziu, Tudose stă pe întineric în bucătărie și se gîndește la ale lui. Scăpără laserul de tăiat pîine și își aprinde o țigară. Trage adînc fumul în piept privind incandescenta jarului. Brus, se aprinde lumina de pe plafon și în bucătărie intră unul din cei doi Tudose-Junior. Manevrînd robinetul de apă rece, observă o coloană de gîndaci care trec peste chivertă și se pierd undeva, dedesubt. Își trage papucul din picior și vrea să-i zdrobească. Tudose îl oprește:

— Lasă-i măi, nu vezi că sint doar pui... Și nu sint cafenii, sint roșii...

— Da' tată, dar tot gîndaci sint... Numai că ăștia au venit aici ca să fie făcuți pionieri, fiule.

Lumina se stinge și în casă se înstăplinesc din nou liniștea. Și totuși, lui Tudose i se pare, sau poate chiar aude cu adevărat o mare de soapte care circulă din pereti, ceva ca un cîntec gigantic intonat de milioane de voci parcă se înfiripă din tăcere și îi umple de mareație. Nu știe de ce și totuși îi vine să plîngă, ba chiar curg două-trei lacrimi fiindcă e noapte și nu-l vede nimeni. „Trăiască în veci revoluția!” scandează în soaptă Tudose. Mugetul răgușit al unui robinet deschis la etaj face să reverbereze coloana de apă din tot blocul și lui i se pare sau poate chiar aude sunînd hotărît sirenele gîndacilor care cheamă la luptă. ●

CU CÎT TRECEA TIMPUL, EA SE SIMTEA TOT MAI SINGURĂ... CUM ÎN CĂSĂ RĂSERA CA' DISPERĂ... TENIA PŢIN CITE PUŢIN.

... O, SIMPLĂ AMĂGIRE...

NU-ŢINDI EA -PRIETENII SĂI SUBESTIMASERĂ PROFUNZIMEA DRAGOSTEI EI PENTRU DAVID. ÎL REVĂZU ÎN AMINTIRE...

BRENDA NE ÎNGRIJOREZI SPERANŢA TA ERA DE NEÎNFRÎNT... ÎŢI DĂDEA O FORŢĂ INCREDBILĂ!

SI VĂ E FRICĂ SĂ NU CEDEZ TOCMAI ACUM!

STIM CÎT DE ADÎNCĂ E DECEPTIA TA... DAR NU ESTI SINGURĂ!

NU NE DEZAMĂGI!

NU AM CREZUT CĂ BRENDA BUCKLER SE VA LĂSA COPLESITĂ DE AMĂRĂCIUNE. AI RISCAT ATÎTA...

CA SĂ ŞTII DACĂ SOŢUL TĂU MAI ESTE ÎN VIAŢĂ!

AM OBOSIT, JORG.

TIMP DE OPT LUNI AM AVUT VREME SĂ MEDITEZ... PLECASEM PLINĂ DE SPERANŢĂ!

DAR NU MAI SÎNT SIGURĂ...

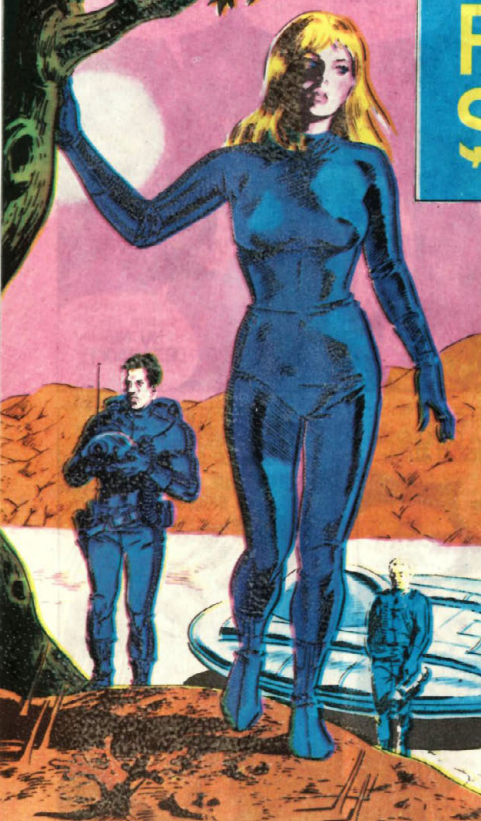
DE CE NU MAI PUTEA SI ACUM ?

NAVETA SE ASEZĂ UȘOR PE UN PLATOU ÎMPĂDURIT...



TERENUL PĂREA STRANIU ȘI FAMILIAR ÎN ACELAȘI TIMP FĂRĂ ÎNDOIALĂ SEMĂNA CU CEL AL ALTOR PLANETE EXPLORATE ...

FRUMOASA ȘI BESTIA



WALLACE WOOD

ORDINATORUL
ARE
DREPTATE:
EXISTĂ VIAȚA
PE THYŌNA!
VIAȚA
ANIMALĂ!

BRENDA SE SIMȚI CUPRINSĂ CU VIOLENȚĂ DE UN TENTACUL.

TRAGE,
CĂPITANE!

MHE FRICĂ
SĂ N-O RĂ-
NESC...

...CREATURA ÎNTEPENI LOMIȚĂ ÎN
PLIN...

...DE PUTERNICĂ
RAZĂ
IONIZATĂ...

...PE CARE O AB-
SORBÎ ÎNCECÎND
SĂ ÎNȚELEAGĂ
ACEASTĂ
NOUĂ
SENZAȚIE!

PANICATĂ, FIINȚA ÎL ATACĂ PE CĂPITAN!

NIMIC DE FĂCUT
SĂ NE
SĂLVĂM!

ESTE ÎNFIORĂTOR!
MOARTEA UNUI OM...

NU AI MAI VĂZUT
NICIODATĂ, NU?

ACCEPTĂM
IDEEA, NU REALI-
TATEA MORȚII...

...CARE E PREA
CRUDĂ!

EXTENJATĂ, BRENDA TĂCU ȘI-L
URMĂ PE JORG ÎNTR-O GROTĂ...



AURORA FUSE
CAPĂT
NOPTII ALBE...



TOT UNA
DACA TRĂIESC
SAU
MOR!

NU MAI ȘTII CE
SPUI,
BRENDA.



NU TE VOI LĂSA!
VOM CONTINUA
ÎMPREUNA,
VOM
ÎNVINGE!

LĂSĂ-MĂ
JORG!
MĂ DOARE!



IARTĂ-MĂ.
VOIAM SĂ ȘTII CĂ...
EU... EU...

JORG!
ÎN SPATELE
TAU!



JORG REALIZĂ CE-L
ASTEPTA.



DE-A LUNGUL TENTACULELOR
CE-L ÎNFĂȘURASERĂ, MII DE
VENTUZE ÎI SUGEAU SINGELE!

EEYAAA!



ZELI VEȘNIC ÎNȘETAȚI... ACESTA ESTE DESTINUL
OMULUI? SA FIE SUPT, MESTECAT, DIGERAT?



IL VEDEM PE DUMNEZEU DUPĂ CHIPUL OMULUI...
DAR DACĂ CREATORUL AR FI O FIINȚĂ OMNIVORĂ?
BRENDA SE HOTĂRĂȘĂ RENUNȚA LA DILEMA...



DAR FIINȚA FU MAI RAPIDĂ, TENTACULELE
PĂREAU SĂ O MÎNGIE, DAR EA NU SE GÎNDEA
DECIT LA MOARTE... RECOMPENSA ATROCE A
IUBIRII SALE...



ÎMI DĂ DRUMUL...
VREA SĂ-L
URMEZ...
DAR DE CE?



CONTINUAREA SĂ MĂFĂȘA PÎNĂ LA ÎNGERAT.

...BRENDA SE SIMȚEA CEVA MAI BINE...



NU MAI ER
SINGURĂ...

...DIMINEAȚA, PORNIRĂ DIN NOU. BRENDA
URMA FIINȚA MAI MULT DIN CURIOSITATE
DECIT DIN TEAMA.

ORICUM MAI BINE DECIT SINGURĂ ...

UN
ORAȘ!

EA NU AVEA DE UNDE SĂ
ȘTIE CA LABORATORUL CU
APARATE VECHI-ERA DE
MULT ABANDONAT ...

I SE PUSE CASCA - PSI CE
CAPTA SUNETUL, IMAGINEA
... ȘI EMOȚIILE, VIAȚA ...

SÎNT
FOARTE
AVANSAȚI !

PACIENTUL NS 14 - 0018
DOSAR MEDICAL PERSONAL
ÎNREGISTRAT ÎN A 001

SUBIECT: DAVID BUCKLER

ERA O ARHIVĂ ... ȘI
DAVID
SE GĂSEȘA ACOLO !

... ȘI EA PUTEA FI
CU EL ... ÎNGROZITĂ
CA ȘI EL, ÎN
CĂDEREA ...

... MORTALĂ !

ÎN MOMENTELE AGONIEI ÎI REVENIRĂ
ÎN MEMORIE DORINȚELE, AMĂRȚILE ȘI
TEMERILE ASCUNSE...



BRENDA ROȘI DESCO-
FERIND UNELE DIN ELE



CA PRIN MINUNE SCĂPĂ CU VIAȚĂ. O SILUETĂ ȘOVĂITCARE
IEȘI DIN EPAVA ÎN FLĂCĂRI...



CEI CE-L GĂSIRĂ RĂMASERA UL-
TIMI ÎN FAȚA ACESTEI SPECII NE-
CUNOSCUTE, FRAGILĂ... CU NUMAI
DOI OCHI...



THYŢIONIENII ERAU O SPECIE
CURIOASA, AU ÎNCERCAT SĂ
STUDIEZE CIUDATUL ANIMAL...



...DAR, EVIDENT,
CORPUL ZDROBIT NU
MAI PUTEA FI
REPARAT...

SE HOTĂRĂRĂ SĂ TRANS-
PLANTEZE CREIERUL ÎN-
TR-UN CORP THYONIAN.

...ȘI CREATURA SE
ADAPTA UNEI NOI
EXISTENȚE

ASA SE TER-
MINA ÎNREGIS-
TRAREA ...

ESTE DECI
SOTUL
MEU!



AM STRĂBĂTUT
MILIOANE DE
ANI LUMINĂ...

PENTRU
A GĂSI...



...UN
MONSTRU!

DAVID,
IUBITUL MEU,
EXISTĂ!

MAI ESTE
EL
DAVID?

...CHIAR DACA'
S-A
SCHIMBAT!



...NICI EU NU MAI SÎNT ACEIASI.
ĂM ÎNVĂȚAT MULTE... DESPRE
VIAȚĂ... MOARTE... SINGURATATE...
ȘI DRAGOSTE.

...EU
ÎNSĂMI M-AM
SCHIMBAT!

TREBUIE SĂ-MI AM
SOTUL ASA CUM E.
CU PREȚUL DE A
DEVENICA EL!



BRENDA ȘTIA CĂ
ACUM
NU MAI EXISTĂ
ÎNTOARCERE ...

ÎȘI REGĂSISE SENSUL VIEȚII ...

ERA FERICITĂ.



Somtow SUCHARITKUL

ZEVLA AQVILA

1. MESAJUL

De cum am ajuns în Terra Nova, investit de împăratul Domitian ca procurator al provinciei Lacotia, am decretat obişnuitele măsuri privind renovarea palatului procuratorului de la Caesarea-pe-Miserabilis și însărcinarea impresarului Lucretius Lupus cu procurarea unui număr suficient de fiare și gladiatori pentru jocurile date în cinstea mea, ce aveau să dureze săptămîni de-a rîndul.

Pot spune că am colindat pînă acum cea mai mare parte a imperiului. Am fost, ca turist, în Egipt și Hispania. În calitate de comandant al Legiunii a 34-a am ajuns pînă în Dacia, și apoi în Orient, în Capadocia, unde l-am combătut pe parși.

Dar, cu toate acestea, mă simțeam nepregătit pentru Terra Nova. Fusesem avertizat asupra faptului că acest teritoriu micșinat era cel puțin tot atît de întins cît tot restul imperiului. Știam că cele două provincii care se aflau sub controlul nostru, Iracuvia și Lacotia, erau la fel de vaste ca Europa, dar săbătime și de nepătruns, populate de barbari vorbind o mie de limbi diferite. Însă nici una dintre aceste relații, și nici contactul pe care-l avusesem deja cu războinicii lacotieni din trupele auxiliare, în campania împotriva parților, nu îmi apăreau afit de uimitoare ca realitatea. Cele mai ciudate îmi păreau a fi micile amănunte, precum păsările gigante, satele de corturi din piei, sau podoabele de pene ale nollor noștri supuși. Iar ceea ce m-a impresionat cel mai mult au fost distanțele. Căci îmi trebură aproape trei luni, chiar folosind noile vase perfecționate, pentru a ajunge în port la Eboracum Novum și încă multe luni de călătorie după aceea, pe uscat și în susul fluviului, pînă la Caesarea-pe-Miserabilis, noua mea reședință.

Am descoperit aici un orașel minunat, cu temple, forumuri și agore, cu amfiteatru și hipodrom, fericit amplasat la unirea fluviului Miserabilis cu unul dintre afluenții săi, un avanpost al civilizației romane în mijlocul cîmpilor nesfirșite presărate de tipi-urile barbarilor și de trumele imense de bizoni.

După prezentarea actelor de investitură, prima mea acțiune a fost să comand executarea unei statui de marmură reprezentîndu-l pe Aquila, care să fie apoi instalată într-un atrium al palatului meu.

El, Aquila, barbarul, șeful tribului tetonii-lor din neamul lacotienilor și favorit al împăratului, reprezenta motivul pentru care mă aflam acum în această provincie sălbatică. De fapt, vina nu o purta el; mă supuneam pur și simplu ordinelor pe care le dăduse Domitian în scopul obișnuitei epurări anuale a cadrelor militare superioare. Așa că eu mă aflam aici, iar el la Roma, delectîndu-se desigur cu toate delicatesele pe care eu nu le mai puteam avea: creier de pîn, creste de cocos în miere, dar mai ales vin, minunatul vin grecesc pentru care, aici, trebuie să plătesc cîte un aureus de fiecare carafă.

În fiecare zi, în timp ce, așezat pe tronul procuratorului, semnau documente și pronunțam diferitele sentințe, priveam cu luare-aminte chipul dăltuit din fața mea. Sculptorul lucrase bine, neidealizînd nimic: nasul coroiat, coiful din pene de acvilă, părul lung atîrnînd nepleptănat peste umerii aduși, și mai ales expresia atotcunoscătoare întipărită pe trăsăturile feței, toate fuseseră realist sur-

prinse. Atunci cînd mă simțeam cuprins de un profund sentiment de frustrare, ceea ce se întîmpla destul de des în ultimul timp, mă calmam aruncînd cu fructe stricate în efigia lui Aquila.

Cu această ocupație mă îndeletnicisem și în acea dimineață fatală, cînd am aflat cit de perfidă, necrutătoare și profundă era de fapt ura lui Domitian pentru mine.

Mă aflam întins pe o sofa lîngă fîntînă, pentru lecția matinală de lacotiană.

Nikias, dascălul meu din copilărie, acum sexagenar, care venise înaintea mea în Lacotia, își făcuse scopul vieții sale din studierea dialectelor barbare ale acestei provincii și compilarea unui enorm lexicon lacotian-grec.

„Soarele se ridică deasupra templului lui Augustus. Am oftat și am înjurat statuia lui Aquila, cu aerul său infatuat, cu coiful de pene și toga sa. La naiba cu toți! „O cupă de vin de Chios, asta-i tot ce vreau. O cupă, fie ea și doar pe jumătate plină!”

„Prea bine, stăpîne, dar mai întîi trebuie să judeci pricinile zilnice; voi merge apoi eu însumi să-i cer vîntul întendentului.”

„Degeaba, nu mai are deloc. Am băut ieri și ultima pictură.” M-am ridicat și mi-am aranjat pliuurile togei. „Aveam vreun caz interesant azi?”

„Mai nimic; unul sau doi sclavi fugiți — pentru răstăgînire și... A! Da, un raid al barbarilor apaxii asupra orașului Cansapolis, de la granița sudică. O delegație a celor din tribul cansaiei-lor a venit aici pentru a cere ajutor.”

„La naiba și cu lacotienii ăștia, cu triburile lor pururi învrăjbite și limbile lor fără de număr!” am izbucnit, aruncînd o jumătate de dovleac în efigia lui Aquila.

Chiar în acel moment, infernal păru să se dezlănțue în afara palatului, cu tropot de copite și zăngănit de arme. În sunetul strident al tubae-lor, sclavii se zorîră să curețe cu pămătușurile statuia lui Aquila. „Avem vizitatori!”, îmi spuse Nikias. Am adoptat o ținută demnă, în timp ce sclavul meu îmi punea vestimintele de ceremonie, și am urcat pe tronul procuratorului. Călăreții se aflau aproape acum. Sclavii și funcționarii se imbulziseră la intrarea principala, în întîmpinarea lor, iar trompetele țîuîră fals și asurzitor.

„Barbarii aceștia ar fi în stare să intre călare și în palat! Nikias, te rog din suflet, fii în așa fel încît să fie executați sau măcar biciuiți cînd vor pleca!”

Descălecară.

Am recunoscut imediat patru pretorienii în uniforme noi, strălucitoare. Apoi, un paj în vestiminte elegante, ce purta un mesaj făcut sul pe un platu de argint, iar în spatele lor, drapat în toga praeterea, rezervată senatorilor, un bărbat în vîrstă, cu nas acvilin și așind pe cap o podoabă ridicolă, care amesteca, fără gust, o cunună de lauri aurită cu un coif din pene de acvilă.

„Aquila!” am strigat.

„Da, eu sint. Văd că mi-ai împodobit într-un mod original statuia scumpe generale Titus.”

„Doar n-ai să te superi din atîta lucru”, am izbucnit. Emoția mă coplesii. „Ah, Aquila, dacă ai ști cît de miserabil m-am simțit aici!” Îi simțisem



lipsa teribil, deși pînă atunci nu avusesem tăria să admit acest lucru față de mine însumi. Am coborît de pe tron și l-am îmbrățișat. „Spune-mi, prietene, nu-i așa că împăratul mă recheamă la Roma? Sau poate că a murit și unul dintre prietenii mei se află acum pe tron?”

„Haide, haide, să lăsam efuziunile sentimentale”, mă domoli el. „La treabă, Titus!”

„Îndrăznești să îmi ordoni...” M-am oprit, căci scose din toga sa senatorială un sul tivit cu purpură, pe care mi-l puse în față.

„Știi că nu sînt un sălbatic”, îmi zise. „De fapt, împăratul m-a numit al doilea în rang după procurator...”

M-am așezat din nou pe tron. Eram acum vocea Senatului și a poporului roman; adică gura împăratului. Mi-am luat o mină plină de importanță, amenințătoare, adecvată momentului.

„Iată un băiat ascultător”, zise Aquila. Făceam eforturi disperate să ignor tonul patern pe care mi se adresa. Îmi puse în mină un obiect rece și neted. „Ce ciudat”, spusei. Era o statuetă de jad, înaltă doar de cîteva degete, dar cu o lucrătură extrem de delicată. Reprezenta un copil (al cărui sex nu se putea distinge) surprins în cursul unei transformări supranaturale, căci părți ale capului și corpului său se schimbau în cele ale unei feline.

Dar mă simțeam fascinat mai ales de expresia feței ei: era în același timp și veselă și tristă, neomenească. Mi-am dat seama că trebuia să reprezinte vreun zeu.

„Ce este aceasta?” l-am întrebat pe Aquila.

„A ajuns la Roma printre prăzile de război luate de Traian în campania împotriva seminoliilor și a Confederației șerokize. Caesarul a fost fascinat.

„Oare ce cultură a putut plămăsi acest lucru? Singurele obiecte de jad pe care le-am mai văzut erau aduse din Extremul Orient pe drumul mătăsii, din Imperiul încoroi oamenii galbeni pe care nimeni nu l-a văzut încă; dar statueta aceasta e diferită de ale lor. Și zeul pe care-l întruchipează mi-e necunoscut.”

„Generale Titus, iată cuvîntul caesarului!” vorbi Aquila și, în sunetul asurzitor al tubae-lor, plături de argint avînd pe el mesajul îmi fu predat. Desfăcîndu-l, am citit următoarele:

„Către Titus Papinianus, procurator al Lacotiei, de la Divinul Domitian, salutare!
Titus, vulpoi bătrîn!

Ai crezut că mi-ai scăpat printre degete, nu-i așa? T-ai închipuit poate că n-am să te mai supăr, acolo, în locurile acelea sălbatice, unde ești înconjurat numai de barbari. Ei bine, mi-e teamă că te-ai înșelat în această privință, căci proverbialul meu simț al umorului îmi dă ghes să-ți trimit noi ordine.

Am un nou favorit la curte, pe Leukippos, fiul lui Epaminondas, căruia îi datorăm automobilele și vapoarele rapide. Leukippos este și el un strălucit om de știință, și a dedus, refăcînd calculele lui Eratosthenes, că acesta din urmă se înșelase destul de mult asupra valorii circumferinței Pămîntului. Concluzia finală a raționamentelor sale este faptul că fabulosul Imperiu de Mijloc pe care neguțătoria de la Hind îl numesc Chin sau China, trebuie să se afle undeva, pe imensul continent Terra Nova.

Această statueta, de care cu greu m-am îndurat să mă despărț, reprezintă o dovadă de netăgăduit în această privință.

Poți oare acum, scumpe Titus, să ghicești cum mă gîndesc să provoc căderea ta? Sigur că da! Vreau cît mai multe astfel de statuete. Vreau să descoperi neîntîrziat acest misterios imperiu Chin. După aceea vom trimite un adevărat general, pe cineva competent, de pildă pe Traian, ca să efectueze cucerirea lui efectivă. Și bagă de seamă că acțiunea ta să nu fie costisitoare, căci nu intenționez deloc să plătesc ceva din cuferele tezaurului imperial, mai ales acum, cînd gloata se agită mai mult decît de obicei, cerînd panem et circenses.

Aștept vești de la tine, Titus Papinianus. Și te avertizez, să nu îți faci speranțe deșarte că îmi vei scăpa, căci sînt cu ochii pe tine. Nu am uitat nici acum ce a fost în stare să-i facă tatăl tău bietului Nero.

Zei! fie cu tine!

Titus Flavius Domitianus, Caesar Augustus, Zeu-Împărat al Universului, Pater Patriae, Pater Maximus Candidus, deus et caetera, et caetera.”

„Pe toți zeii, Aquila!” am izbucnit dîndu-i scrișoarea lui Nikias.

Aceasta, după ce o privi, îmi spuse: „Dar e absurd! Calculele lui Eratosthenes, cînd a măsurat paralaxa umbrei lăsată de Soare în două locuri din Egipt, au fost impecabile. Și apoi, spațiul care ar mai exista în plus, față de aprecierile sale, ar trebui să fie ocupat de zei, căci unde altundeva s-ar putea găsi aceștia?”

„Dar asta, pur și simplu, nu este o statueta chinezască, pot-aria pe 20 de talanți! Domitian a înnebunit de-a binelea!” am suspinat, apăsător de noua situație în care mă aflam.

„Vai țite, Titus, așa vrea să pot fi de acord cu tine!” îmi spuse Aquila. „Dar știu cu siguranță că toate acestea sînt doar un pretext bine imaginat, pentru a te duce la pierzanie. Vezi tu, execuțiile obișnuite, ca și lucrurile simple, nu mai sînt la modă la Roma. Mă aflam acolo, chiar la acel banchet în cursul căruia, Domitian și Leukippos (care împarte cu împăratul atît confidențele cît și patul acestuia) au compilat această ațureală cu iz științific, în timp ce goleau cupele umplute cu vin de Chios.”

Eram furios. „Mi-e inima inveninată, mai ales din cauza vinului de Chios. Și am adăugat: „*onze mahaya kte lo!*” (era singura obscenitate pe care o știam) sperînd să-l impresionez pe Aquila prin cunoștințele mele de lacotiană, proaspăt dobîndite.

În loc de aceasta, el și Nikias se porniră pe un ris nebun.

„Știu că nu ar trebui să rid de tine, generale, zise Aquila într-un tîrziu, dar tocmal ai spus că așa fi pe cale să săvîrșesc un act de nedescris asupra inviolabilei tale persoane.”

„Ah, îmi pare rău! Iar am greșit pronumele, așa-i? Am răspuns eu. „De fapt voisem să spun că eu așa săvîrșesc acest act asupra împăratului!”

„Revenind la cele ce îți spuneam mai înainte, mi-am dat atunci seama că Domitian plănuise de mult timp să te distrugă și a găsit prilejul potrivit să o facă ticluind această glumă perfidă. De aceea am insistat să vin să-ți aduc mesajul său eu însumi, prefăcîndu-mă că mă amuz teribil de această nouă dovadă a strălucitoarei inteligențe a cezarului. Vezi bine, sînt singura persoană care ar putea să te ajute să dezlegi misterul statuetei de jad.”

„Dar spuneți că știu...”

„Poate că da. E o legendă și nimic mai mult. Se spune că departe, departe, spre sud, exista un neam care se închina Zeului Jaguar...”

2. LA DRUM

În cîteva zile, pornirăm în jos pe fluviul Miserialis, purtați de un vas cu zbaturi.

Motorul cu aburi al vasului nostru putea fi pus în funcțiune la nevoie, dar, în mod obișnuit, masiva roată cu zbaturi era menținută în mișcare, prin intermediul unui sistem de transmisie, de o echipă de sclavi.

Ne aflam într-un anotimp care te îndemna să trîndăvești. Așa că împreună cu Nikias și Aquila stam întinși pe paturile noastre, la pupa ambarcației, în cabina care imita cu eleganță un templu al Minervei.

vei. La prova se afla o naiadă sculptată într-o poză oarecum pornografică și încrustată cu mai mulți talanți de aur masiv.

Pe lîngă sclavii ce minuiau zbaturile, dintre care mureau zilnic cîțiva, trebuind să fie înlocuiți, mai aveam ca însoțitori vreo 12 soldați, cei mai mulți fiind auxiliari din tribul tetoniiilor, în uniforme lor jumătate romane, jumătate barbare, precum și obișnuita suită de sclavi-gărzi de corp, bucătări, spălătorese, concubine, îmbrăcîtori, maseuri, cîntăreți la liră și vocali, dansatori, purtători de lectică, ajutoare pentru îmbrăcarea togeilor și așa mai departe. Oricum, numărul acestora era atît de mic încît abia reușeau să realizeze un confort decent.

În sfîrșit, depășirăm și ultimul fort de frontieră și intrarăm în porțiunea unde riul Ochoalo se varsă în fluviul Miserialis. Ne aflam pe teritoriul dușman.

Într-o zi, luam micul dejun pe punte. Tocmal îmi împleam gura cu o bucată de carne de bizon, cînd am auzit un suierat și aproape imediat am zărit săgeata înfîngîndu-se în carnea din farfuria mea și apoi zburînd mai departe și agățîndu-mi micul dejun de sinul de lemn al statuii Minervei ce se afla în spate.

„Aah!” am exclamat.

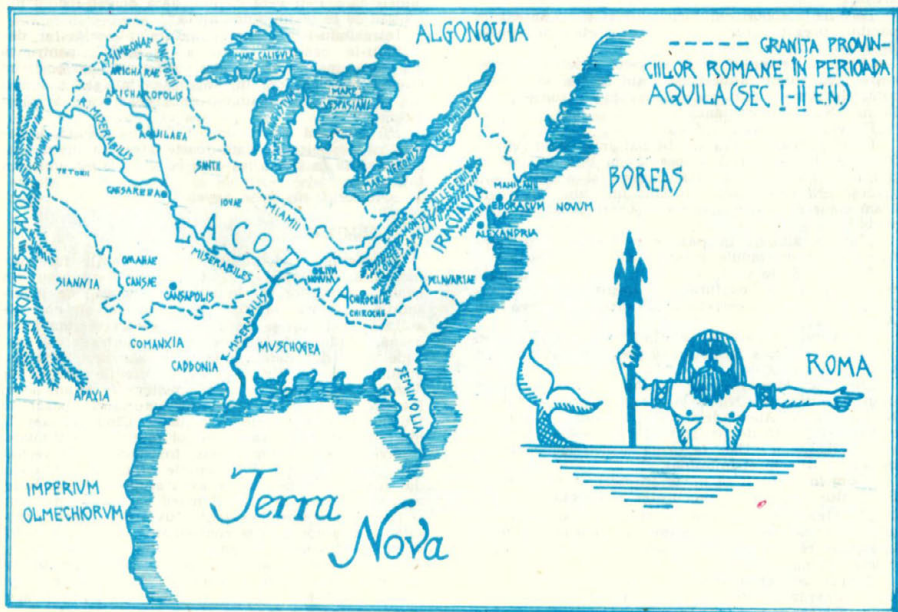
„Călăreți! Oștii se află pe — stăpînc!” strigă un centurion. „Ne-au ucis deja jumătate din escorta carelor!”

„Pe toți zeii! Împrăștiati-i! Doar n-ați vrea să-mi întrerup micul dejun!”

„Păze, Titus!” îmi strigă Nikias. Mă ferii tocmal la timp de ploaia de săgeți care începu să cadă din-spre cele două maluri.

„Puneți catapultele în bătaie! Dezlegați sclavii de la zbaturi, poate-i vom putea folosi în luptă!” Zării tocmal atunci supraveghetorul sclavilor cu o săgeată înfipă în gît, rostogolindu-se pe punte. Aceștia, tîntuții de bănci cu lanțurile lor, urlau cu groază.

„Vom vedea mai repede Infernul decît China!” am țipat. „Nici măcar nu vom ajunge să ieșim vii din



Laetia!" Apoi am dat buzna în templul Minervei și am baricadat ușa. Nikias se afla deja acolo, implorînd mila zeilor, prosternat în fața altarului, în timp ce Aquila își agita brațele într-unul din ciudatele lui dansuri barbare, cîntînd o melodie monotonă. „Aquila, fă ceva!" i-am strigat. „Doar ești expertul nostru în problemele barbarilor!" „Asta și fac!"

Dădu în lături ușa templului. Găzile laetiene scoateau căii din adăposturile de sub punte, chiuind strigăte de luptă. Deasupra curiaselor strălucitoare și a mantalelor înrosite de singe li se puteau vedea fețe pictate pentru luptă și penele atîrnîndu-le în păr. Aquila slobozi strigătul de luptă!

„Huka-hey!" răspuseră ei la unison. Apaxii se apropiară acum prin apa fluviului de vaporul nostru, potopindu-ne cu săgeți.

„Catapultele!" am strigat, și luînd un buciom din minile unui sclav înmărmirit, am suflat în el cu putere. Mașinile fură puse în poziție. Primele lor încercături izbîră în plin cîțiva dintre căii atacatorilor. Ordonai să fie coborîte pontoanele, și călăreții noștri laetieni porniră să lupte. Templul Minervei și roțile cu zburători erau cuprinse de flăcări și sclavii se buluceau cu găleți pline cu apă să stingă incendiul. Înceleai și coborîi pe pontonul lăsat, înjurîndu-l cu sete pe Domitian.

„Repede!" i-am strigat celui mai apropiat soldat din escorta convoiului nostru de pe mal. „Puneți toate carele în cerc!" Ordinul fu transmis din om în om. În scurt timp, apaxii fură prinși în capcana noastră. Îi măcelărirăm după o luptă crîncenă, căci acești barbari luptau cu o umitoare nepăsare față de durerile trupesti pricinuite de răni. Laetienii se grăbiră să-i despoaie și să le scalpeze cadavrele.

Atunci am auzit strigăte în depărtare. Doi laetieni călare se întorceau, urmărind un om pe bicicletă.

„Pe toți zeii!" am strigat. „N-am mai văzut un vehicul din acestea de cînd am părăsit Roma. Și-apoi, Domitian a distrus cu vreo 10 ani în urmă mai toate bicicletele din lume între un spectacol fastuos în arenă."

Laetienii doborîseră biciclistul și îl ținuseră în pămînt, pregătindu-se să-l scalpeze, cînd am ajuns lângă ei.

„Dați-mi drumul!" auzii o voce, strigînd în grecește. „Nu puteți să-mi faceți asta tocmai mie! Sint cetățean roman! Nu vorbiți greaca? Atunci poate latina? Sum civis romanus!"

„Eliberați-l!" le-am ordonat.

Omul se ridică. Era un bărbat între două vîrste, îmbrăcat într-o tunică grecească de lînă, sfîșiată și murdară. Fața îl era însă oacheșă și accentul său grecesc era neobișnuit. De fapt îmi suna cunoscut, eram sigur că mai auzisem undeva felul acesta de a vorbi.

„Jupiter abîă-ne în pază!" exclamai. „Ești egiptean! Ce cauți omule printre săbătiicii aceștia?"

Se scutură de praf, apoi rosti cu o voce plîngătoare: „Am fost capturat! Ajuțați-mă, sint trimis într-o misiune de cercetare de către biblioteca din Alexandria, și..."

„Asta mi se pare neverosimil", i-am întrerupt. „Știu bine că acea bibliotecă a fost incendiată cu un secol în urmă!"

„Nu, nu", începu el, ca un dascăl ce se adresează unui elev tîmpit. „Nu e vorba de orașul din delta Nilului, ci de Alexandria din Iruacuavia, centrul de cultură și știință de pe Terra Nova, destinat umanizării săbătiicilor! Dar, la urma urmei, voi ce faceți de aici?" izbucni el îmbufnat.

„Cum îndrăznești să mi te adresezi pe tonul ăsta? Sint Titus Papinianus, procurator al Laetiei!"

„El bine, de unde era să știu? Procuratorii vin și pleacă. Se schimbă uimitor de repede, cu toate epurările, rechemările, uimitor de trădare și sinucidere ordonate."

Tocmai atunci apărură și Aquila cu Nikias, călare, pâlăvrîgînd ceva în laetiană, spre invidia mea. Cînd Nikias îl văzu pe egiptean, exclamă: „Ia te

uită, ia te uită! Pe toți zeii! Dar ăsta-i chiar înfînosul ăla bătrîn de Aaye!"

„Nikias! Dar asta-i..., asta-i...". Emoția îl copleșise. Nikias descălăcă și se îmbrățișară vîrsînd lacrimi.

„Stăpîne - îmi spuse Nikias - acesta e savantul cu cel mai rău temperament care a existat vreodată, e astrologul al cărui nume întreg nu eram în stare să-l pronunț la Academie; dar răspunde la cel de Aaye. Am studiat împreună, înainte ca eu să cad în sclavie."

„Ce coincidență! Dar ce cauți un savant ca tine atît de departe de civilizație, în mijlocul acestor săbătiicii?"

„Voi, romanii ăștia pseudo-intelectuali, sînteți cu toții la fel!" mormăi el. „Vă temeți întotdeauna că vă veți mînji degetele voastre delicate, dacă ați încerca să vă părăsiți palatele ticsite cu sclavi... Dar eu sint un adevărat filosof și caut adevărul! Mai bine zis, în momentul de față caut piramidele."

Am izbucnit în rîs. „Piramidele? În Terra Nova? Am mai auzit de oameni rătăciți, dar ceea ce îmi spui acum e absolut ridicol! Ți-ai pierdut mințile, cu siguranță!"

„Poate că da, deși e o impertinență din partea ta să-mi spui asta. Noi, egiptenii, sintem un neam civilizat de mai bine de patru milenii. Construim deja piramidele cînd voi abia coborați din copaci. Am ajuns aici după ce am învățat limba apaxiiilor de la unul din sclavii mei. Există un pergament în Biblioteca, rămas de la primii exploratori ai acestui continent, care vorbește despre piramide. Acestea ar fi undeva în sud!... S-a întimplat ca satul să fie atacat de un trib rival. Aceștia intenționau să-mi vindă bicicleta pentru cîțiva cai, după ce m-ar fi omorît printr-un vicleșug oarecare. Dar, venind spre locul unde trebuiau să se întîlnească cu alții, ca să facă negoț, am interceptat vaporul vostru și v-au atacat, gîndindu-se la pradă bogată ce se află la bord..."

„De-ajuns cu trîncăneala asta plicticoasă! Noi mergem spre sud, urmînd porunca împăratului, în căutarea unui teritoriu la fel de iluzoriu ca și piramidele tale. Poți veni cu noi, dacă dorești; dacă nu, nu văd ce te-am putea ajuta."

„Întrebîndu-i pe apaxii despre piramide și desenîndu-le conturul acestora în țărînă, pentru a-mă face mai bine înțeles, primeam adeseori un anumit răspuns. Era un singur cuvînt, străin limbii lor, ce pare să fie numele unui neam care a clădit piramide."

„Și care era acest nume?" Întrebă Aquila. Văzusem că devenise deodată foarte atent la discuție și părea să ia în serios tot ceea ce spusesse nebulul din fața mea.

„Olmecc", îi răspuse Aaye.

3. OLMECII.

Ajunserăm în delta fluviului Miserabilis fără alte incidente. Băstinașii întîlniți în drum nu erau din neamul apaxiiilor și, de altfel, se temeau de incursiunile acestora la fel de mult ca și noi. Se arătară prietenoși și am putut adeseori să cumpărăm hrană, dîndu-le în schimb cîteva dintre acele monede vechi de aramă, grele și devalorizate, care mai circulă încă în Egipt, pîrtind efigiile membrilor demuț-apușei dinastii a Ptolomeilor. Ne aflam acum într-un ținut cu o vegetație luxuriantă, bogat în fructe și vinat de toate soiurile. Cînd iesiram la mare, nu știam ce va trebui să facem în continuare.

Aaye ne scoase din impas, folosindu-se de vechile hărți copiate după documentele aflate în biblioteca din Alexandria, pe care le avea asupra-i. Privindu-le, am putut vedea că țărnul mării se curba spre vest, și peste tot apăreau evidente cuvintele „Terra incognita". Am ordonat să se construiască un fort pe malul stîng al fluviului, în care am lăsat catapultele și celelalte piese de artilerie de pe vapor, precum și cea mai mare parte a sclavilor, sub pază. Eu, împreună cu Nikias, Aquila și Aaye am pornit-o apoi spre sud, însoțiți doar de cîțiva soldați călare.

Eram încă foarte optimiști pe atunci și nici unuia dintre noi nu i-ar fi trecut prin cap că lumea poate fi atât de vastă, cum în curînd aveam s-o aflăm. Am urmat mai întîi linia fărîmului. Apoi, după o noapte de popas, am pătruns într-un ținut secetos.

Dar adevăratul calvar abia începuse. Credeam că văzusem pînă atunci tot ceea ce se putea exista ca o pădure. Nu eram deloc pregătiți pentru ceea ce a urmat. Aș fi putut jura că pădurea în care pătrunsesem era vie. Era întunecoasă, umedă și, pretutindeni în cuprinsul ei, mișunau puzderile de vietăți ciudate. Adevărații înțeleși șerpi așemenea lianelor și aligatori necintinți ca niște busteni, în așteptarea prăzii, dar, mai presus de toate acestea, ne torturau ținării.

„Oriunde ne-am afla”, am suspinat, „acest pămînt sigur nu este China”.
Dăduserăm peste un luminis, presărat cu oase de animale și urme de foc; erau primele semne că în apropierea noastră se aflau oameni. Pentru o clipă, mă fulgeră gîndul că am putea fi asasinăți. Dar, la urma urmelor, preferam să fiu ucis de o mină ome-nească, decît să sfîrșesc sfîșiat de colții fiarelor, ca un criminal în arenă.

„Și cînd mă gîndesc”, spuse Aquila, prionind caii (dintre care cîtiva muriseră din cauza bolilor și trebuiserăm să îi mîncăm, spre neplăcerea stomacurilor noastre) „că am făcut toată treaba asta numai de dragul tău! Pe zi ce trece, orgiile acelea plictisitoare de moarte de la palatul imperial încep să mi se pară din ce în ce mai îmbietoare!”

Din cauza apei infectate pe care o băusem aveam un deranjament teribil. Așa că am zăcut gemînd în cort, ziua-ntrăgă, și Nikias îmi citi cîteva fascicule din teancul de noi *scientiae fictiones* pe care Aquila fusese într-atît de amabil să mi le aducă de la Roma; mă captivă în special o serie de producții scrise în stilul avangardist care caracterizează întreaga literatură decadentă a domniei lui Domitian, intitulată „*Visus Periculosi*”. Tocmai se înnoptase.

„Nu te-ai săturat să ascuți tîmpeniile acelea?” îmi spuse Aquila. „Mai bine ai face niște exerciții de gramatică lacotiană.”

„Și altceva ce-ai mai vrea să fac?” am murmurat, chinuit de crampe. „De ce nu faci tu ceva folositor?”
„Intenționez chiar acum să fac ceva folositor. Mă voi duce să vînez!”

Zicînd acestea, își luă arcul, tolba cu săgeți și pumnalul. Zumzetul țințarilor îmi alungă pe dată orice dorință de a-l urma. Curînd, prin cacofonia de zgomote din junglă, răzbătu un strigăt care-mi îngheță singele în vine.

„Jupiter aibă-ne în pază!” am strigat. „Ce ne facem dacă Aquila a pătît ceva? I-am trezit și pe ceilalți și am început să ne tîrim prin hățsurile de nepătruns, croindu-ne drum cu săbiile noastre scurte.

„Aquila!” Vocile noastre răsunau neliniștite în întunericul ce ne înconjură. La un moment dat ne-am dat seama că ne rătăciserăm.

Atunci am auzit un țipăt de bufniță, semnal pe care lacotienii îl folosesc în vreme de luptă.

„Ci arată-te odată, pe Hades! Nu sint deloc dispus să gust glume de genul ăsta...”

Țipătul se auzi din nou.

„Vine dinspre stînga!” șopti Nikias.

„Ba nu, dinspre dreapta!” îl contrazise Aaye.

Ascultai cu atenție. „Din stînga!” Ne strecurăm într-acolo prin bezna. Acum țipătul se auzi dinspre dreapta. Treceam pe lângă copaci imenși, cu trunchiuri mai goarse decît coloanele templelor din Karnak, pe care se împleteau liane. Întunericul devenise absolut. Și apoi...

Ceva se înnoadă în jurul piciorului meu. Mă simții deodată suspendat în aer. Fi văzui pe tovarășii mei ațrînd cu capul în jos, spînzurați de crengile copacilor, împrejurul meu. Coiful îmi căzu de gînat pe sol și lîngă el se duse și prețioasa figurină de jad, pe care o ținusem asupra-mi.

Apoi apărură torțe, orbitoare, scînteietoare. Băstinași luți, cu piele brună se îmbulziră cu toții pentru a vedea figura de jad, pe care o treceau acum din mîna în mîna, contemplînd-o cu venerație.

„Pe Zeus! Dar ce se întîmplă?” am strigat. În mijlocul luminii, în fața mea, îl zării pe Aquila într-o atitudine triumfală surzindu-ne cu superioritate. În jurul său, prosternați în adorație, se vedeau zeci de sălbatici în costume de ceremonie, și chiar la picioarele sale zăcea ucisă una dintre acele creaturi înspăimîntătoare, cunoscute sub numele de jaguar.

„Ci spune-le să ne coboare de aici!” mă răstii la el.

„Cum aș putea-o face?” îmi răspunse. „Nu am nici cea mai vagă idee despre ceea ce se petrece, deși observ cu satisfacție că o mare căpetenie lacotiană este, în sfîrșit, tratată cu respectul cuvenit.”

Începurăm să urlăm imprecații în toate limbile posibile, impulsionați de groaza ce creștea în noi. Într-un tirziu, unul dintre sălbatici veni și ne eliberă, după care furăm conduși, cu mîinile legate la spate, la picioarele lui Aquila, unde ne siliră să ne prosternăm și noi.

„Dar asta e o jignire enormă! Un cetățean roman, de rang equestru, și procurator pe deasupra, să fie obligat să îngenuncheze în fața unui... unui...”

„Acum îți dai seama ce putem simți noi, umilii barbari, cînd ne siliiți să facem același gest!”, mă întrepruse Aquila. „Tocmai ucisese jaguarul ăsta...”

„Cu mîinile goale?” murmurai suspicios.

„Chicoti. „Noi, lacotienii, sintem dintotdeauna vîntori destoinici. Recunosc că m-am folosit de un șiretlic; m-am apropiat cu blîndete de el și i-am



scos un spin dintr-o labă, căstingindu-i simpatia. Dacă cineva ar putea să traducă cele ce spun."

Astfel începurăm dialogul. Conducătorul sălbaticilor folosea limba lor, oricare ar fi fost aceea (și aveam sentimentul că nu era absolut deloc chineză!); interpretul lor traducea în dialectul apaxian; Aaye reproducea cele auzite în greaca lui presărată cu vorbe egiptene și latne; în sfârșit, Aquila le repeta



totul, în dialectul tetonian, centurionilor lacotieni, care ne însoțeau.

Am aflat că, într-adevăr, cei ce ne capturaseră aveau cunoștință despre existența olmechiiilor, deși nu erau ei înșiși decât un trib vasal. Aquila, omorând Jaguarul, devenise, fără să-și dea seama, căștigătorul competiției lor periodice pentru obținerea rangului de „zeu-al-lunii” și avea să fie purtat în triumf spre a fi încoronat.

Noi, ceilalți, muritorii de rind, aveam să fim sacrificiați în cinstea Zeului Aquila și a entității pe care el o reprezenta, Marele și Atotputernicul Disc Solar

Zburător. Mie, cel pe care însuși Marele Zeu Jaguar din Cer îl alesese, făcând să apară în dreptul meu efigia sa, pe cînd mă bălăngăneam în aer, mi se rezervase onoarea de a fi sacrificat primul în cinstea Zeului Aquila. Și aceasta printr-un incintător procedeu constînd în a-mi despică pieptul cu un cuțit de obsidian și a-mi smulge de viu inima.

„Sînt incintat, desigur! Măcar voi avea parte de o moarte decentă și simplă și nu voi mai fi torturat de glumele alambicate ale lui Domitian”, am cugetat cu stoicism.

„E foarte bine că vezi partea bună a lucrurilor”, fu de acord Aquila, în timp ce i se puneau pe umeri pielea proaspăt jupuță a Jaguarului pe care-l ucisese și era adusă o lectică pentru el.

„În sfârșit, visul meu s-a împlinit!” oftă el satisfăcut, în timp ce opt sălbatici zdraveni îi ridicară lectica pe umerii lor. „E exact ceea ce îmi doream, un loc liniștit, departe de civilizație, unde să mă pot retrage și care să-mi ofere tot confortul Romei, fără nimic din agitația ei!”

„Și cu noi cum rămîne?” am strigat. Atunci am văzut cuștile. Erău cîte două, suprapuse, cu grății de lemn. Furăm înghesuții în ele și cărați de asemenea de sălbatici. Aceștia erau însă niște indivizi slăbănogi, cu dinți lipsă și șpachii, purtători de li-tieră de o calitate inferioară celor rezervați pentru a-l servi pe Zeul Aquila.

„Fiți blestemați cu toții!” ne ura pentru a mia oară Aaye. Ne aflam închiși în aceeași cușcă, el fiind în compartimentul de dedesubt, așa încît eram silit să aud tot ceea ce spunea. „Mai bine m-ați fi lăsat să fiu ucis de apaxii. M-ar fi legat de o stîncă din deșert și mi-ar fi tăiat pleoapele, dar măcar aș fi știut precis unde mor. Mai mult ca sigur că m-ai îndepărtat de pista pe care o căutam, general idiot ce ești! Nu mă mir că Domitian te-a numit procurator, căci e îndeobște cunoscut faptul că numai indivizii profund ininteligenți pot fi înaintați astfel în grad și...”

Febra mă chinua și nu aveam deloc chef de discuții de genul acesteia. În ceea ce mă privește, șiretlicul lui Domitian reușise minunat. Eram nerăbdător ca totul să se termine odată. Ajunserăm la porțile unui mare oraș.

„Ah! Iată-le, iată-le! E adevărat deci!” izbucni deodată egipteanul care-și pierduse brusc proasta dispoziție.

„Au într-adevăr piramide!”

Am deschis ochii mari și am privit. La capătul drumului pe care ne găseam se afla o piramidă imensă de piatră șlefuită. Avea mai mult de o mie de trepte pînă la platforma de vîrf. De o parte și de alta strada era împodobită cu sculpturi reprezentînd capete omenesti, la fel de mari ca și clădirile din jurul lor. Trăsăturile fețelor sculptate reprezentau un ciudat amestec de caractere africane și asiatice. Discuții de aur (desigur, embleme solare) atîrnau pe ziduri, precum gigantice farfurii. Oamenii se îmbulzeau pe străzi și în piețe. Aș fi putut jura că acest oraș era la fel de mare ca Roma, dacă n-aș fi știut că acest lucru este imposibil.

„Poate că, la urma urmei, asta e China!” am reflectat.

„A, nu! În nici un caz!” mă contrazise Aaye cu tonul său pedagogic. „Aici n-am văzut un singur vierme de mătase, ori e un fapt bine stabilit că oamenii din China călăresc acești viermi, după ce le scot coada din gură și le pun friu.”

„Cred că am citit asta”, i-am spus, „într-unul din acele recente scientiae ficționale”.

„Ah, nu!” îmi răspunse el. „Acesta este adevărul, iar despre adevăr nu poți avea păreri! Sînt sigur că aceasta e țara olmechiiilor și piramidelor dovedesc acest lucru. Să vedeți ce figuri vor face scepticii ăia de la Academie! Vor fi nevoiți să mă creadă acum! Li voi forța să-și mănînce toate papirusurile pseudo-științifice pe care le-au scris împotriva teoriei mele!”

„Se pare că pierzi din vedere faptul că vom fi în curînd sacrificați...”

„Dar asta e o problemă minoră, general netot ce ești! Uită că ei sînt ziditori de piramide iar eu sînt egiptean. Pun rămășag că ei înșiși sînt egipteni, stabiliți aici încă din vremurile antediluviene. Ne vom înțelege de minune...”

„Inchide-i gura cumva idiotului ăla!” suspină Nikias dintr-o cușcă vecină.

„Indrăznești să mă numești idiot, pe mine, cel mai mare teoretician al tuturor timpurilor, chiar acum, cînd teoriile mele sînt confirmate?”

În acel moment simți o nevoie aprigă să mă ușurez și folosindu-mă de bruma de dexteritate care-mi mai rămăsese, reuși să golesc preaplînul din mine în direcția egipteanului, care fu stropit din belșug. Era un gest copilăresc, nedemn de un procurator, dar asta îl făcu, în sfîrșit să tacă.

4. MISTERE

Am fost duși într-o închisoare spațioasă, așezată față în față cu piramida-templu și avînd vedere spre piața orașului. Mi se dădu o poțiune care făcu minuni, calmîndu-mi deranjamentul. Aquila fusese instalat în templul din fața noastră. În fiecare zi îl zăream pe un tron de aur masiv, judecînd diferitele certuri ale băstinașilor. Pot spune că îl priveam cu multă atenție pe cezar, căci multe din gesturile sale imperiale erau o parodie amuzantă a mișcărilor lui Domițian. Imita la perfecție semnul prin care împăratul ordona unei gărzi să execute un împrișinat. Părea însă că face toate aceste lucruri doar ca pe un sport, căci nu am văzut nici o execuție dusă la îndeplinire. De aceea, sînt sigur că nu ar fi fost niciodată potrivit pentru funcția de împărat. Cezarii noștri sînt perfect conștienți de eficacitatea pe care o poate avea execuția spectaculoasă a unui personaj important, dacă este făcută la momentul potrivit. Astfel sînt capabili să calmeze furia gloatei și de aceea imperiul va dura în vece, deși împărații nu rezistă pe tron mai mult de cîteva ani.

Zi de zi privirile ne erau ațintite tot mai mult la ciudatele discuri de aur suspendate pe cer, ce puteau fi asemuite cel mai bine cu castroane sau farfurii plutind pe boltă. Din cînd în cînd, trei sau patru dintre ele se lăsau deasupra virfului piramidei mari și, după ce rămneau așa cîteva clipe, dispăreau în imensitatea spațiului. Nu ne puteam pune de acord asupra naturii acestor obiecte, deși Aaye, ca de obicei cu o teorie la îndemînă, încerca să ne convingă că sînt bucăți de rocă solară care erau menținute în zbor prin frecarea continuă a virfului piramidei cu bucăți enorme de stofă, generînd astfel acea mistică și inefabilă forță careia electrumul i-a împrumutat numele său. Această dispută ne furniză o ocupație timp de cîteva zile.

Privelește pe care o puteam admira de la ferestrele temniței noastre era remarcabilă. Acești olmechii (Aaye reușise să ne convingă prin raționamentele sale complex documentate, dar groaznic de întortocheate, că nu erau chinezi) îmi apăreau acum a fi cea mai avansată națiune din lume din punct de vedere tehnologic. Mă durea sufletul văzîndu-i cum se deplasează în automobile aurite, iar faptul că automobilele Romei fuseseră toate distruse în Coliseum, și secretul fabricării lor se pierduse, nu făcea decât să-mi sporească întristarea. Furia mă copleșea mai mult cînd îi zăream plutind de la un virf de piramidă la altul, în mașinile lor zburătoare, enorme baloane din piele, umplute cu aer cald, de care atîrnau coșuri împletite, cîrînd oamenii. Nu aș fi capabil niciodată să afirm că noi, romanii, nu am fi în stare să născăm asemenea vrăjitorii, căci, la urma urmei, sîntem, prin grăzile zeilor, națiunea care domină lumea, fiind prin înșăși natura noastră superiori tuturor celorlalte popoare, fie ele

deja subjugate sau nu. Dar asemenea lucruri nu mai văzusem și mi-ar fi plăcut teribil să-i trimit cîteva în dar Cezarului.

„Încearcă să vă imaginați spectacolul!” peroran entuziasmat rozînd un știulete de porumb. „Am putea pune gladiatori în coșuri, să se lupte cu catapulte și baliste lansînd mingi de foc, în timp ce ar pluti deasupra arenei în Circus Maximus!”



„Cum poți să te gîndești la astfel de lucruri”, mă dojeni Nikias, „cînd moartea noastră e iminentă?”

Cuvintele lui mă rupseră din visare. „Dacă am găsi o cale să comunicăm cu Aquila!”

„Am un plan!” strigă deodată Aaye. Apoi continuă.

„Ceea ce uiți tu, Nikias, nerod bătrîn ce ești, e faptul că eu sînt un astrolog de mare talie, găsindu-mă astfel în situația de a cunoaște multe despre mișcările Soarelui, Lunii și stelelor. Printre altele, sînt la curent cu cîteva lucruri care-i vor înspăimînta de moarte pe acești olmechii.”

„Mă îndoiesc de asta”, i-am răspuns. „Căci îmi apar mai curînd ca foarte avansați în astfel de activități”.

„Aparențele sînt înșelătoare, dragul meu general! Este un fapt binecunoscut, un truism așa spune, că acei pe care zeii nu i-au dăruit cu... hm... cetățenia romană, sînt prin însăși natura firii lor superstițioși și creduli, deci incapabili să se ridice mai sus de condiția socială de simpli țărani”.

„Dacă tot orașul ăsta nu-i dect o aparență de civilizație, ascunzînd o groaznică barbarie, e teribil de convingător totuși”.

„Fleacuri! Nu-i vezi pe acești sălbatici cum se agită în dansuri și cîntece, pregătindu-se să ne sacrifice zeilor lor? La Roma, oamenii sînt uciși pentru a distra publicul, în marile spectacole epice din arene, dar nimănui nu i-ar trece prin cap să vadă în asta ceva cu adevărat serios, așa cum o fac acești olmechii. Lipsa unei atitudini cinice față de viață și moarte este un semn cert de barbarism. Nu vom reuși niciodată să-i aducem pe calea rațiunii! Voi fi nevoit încă o dată să joc înșelătoria mea patentată, așa cum am făcut-o și în fața regelui partilor, care mă ținea în captivitate și care, impresionat de imensa-mă înțelepciune și de măiestrele-mi cuvinte, m-a eliberat, dîndu-mi și o escortă să mă conducă în siguranță pînă la țara în care voi fi dorit să merg”.

„Bietul Aaye! Niciodată nu și-a putut da seama cînd cineva vrea să scape de el!” murmură Nikias... Se încăierară amîndoi și bărbile li se încălziră zdrăvan, așa că am intervenit ca să-i despart.

Chiar atunci așa se deschise și cițiva olmechii îmbrăcați în piei de jaguar și înarmați cu lănci intrară și ne legară strîns, cu repeziune.

„Ei, prieteni, se pare că lucrurile se precipită”, începu eu, gîndindu-mă că un discurs se impunea înainte de începerea bătăliei. „Aduceți-vă aminte de...”

„Planul meu! Chiar nu vreți să aflați planul meu?” mă întrerupe Aaye.

„Ah, fie! Spune-ni-l odată! Și sper să fie ceva mai practic dect speculațiile abstracte pe care le-ai debitat pînă acum!”

„Ha! Aveți neșurinarea de a veni la mine acum, după ce mi-ați luat în deridere știința și ați abuzat de persoana mea? Mai că mă bate gîndul să vă las să pieriți cu toții!”

5. ÎN ULTIMA CLIPĂ

Am fost duși în piață, unde lumina orbitoare a soarelui ne năcu pentru cîteva clipe. Străzile, balcoanele și acoperișurile clădirilor erau ticsite de spectatori împodobiți în straie de sărbătoare: țesături vîrgate, coifuri de pene, blănuri și chiar capete de animale sălbatice. Deasupra noastră, agitația discursurilor zburătoare și a capetelor atrnate de baloane se întеше. Dar în contrast cu atmosfera de chef și de dezmaț a sărbătorilor romane, mulțimea aceasta păstra un aer extrem de sobru.

„Totmai pe acest lucru se bazează planul meu!” ne spuse Aaye. „Vor înghiți orice le voi spune”.

Pe măsură ce înaintam de-a lungul străzii principale, ni se alăturau și alte grupuri de prizonieri.

„Ajunși în virful mării piramide pătrunserăm într-o cameră enormă, prin alea cărei ferestre puteam admira panorama orașului întinzîndu-se la nesfîrșit în toate direcțiile. Era clar acum pentru mine faptul că acești olmechii erau deținători unei super-științe, cu mult deasupra celor mai îndrăznețe inchipuiri ale autorilor de „scientiae fictiones”.

Ah, fost siliți să ingenuchem. Cînd îmi ridicai privirea, îl văzui pe Aquila trînd cu o figură de stăpînitor iar la picioarele lui, superb împodobit cu blănuri de jaguar și bijuterii de jad, se afla o femeie. Cînd ea vorbi, pereții reverberară și, spre înmessa mea uimire, pe măsură ce răsănuă ecourile spuselor ei, acestea se reformau în traduceri în lacotiană și apoi în spaniană, ca și în alte cîteva limbi ne-

cunoscute. Era o adevărată vrăjitorie. Nu mai aveam nici o îndoială că pătrunsesem pe unul din tărîmurile supranaturale, căci ar fi fost absolut imposibil ca vreo altă semînță să fie atît de mult în avans față de noi, romanii, fără intervenția divinităților.

„Sînt, ne spuse ea, Marea Preoteasă și Primă Consoartă a Atotputernicului Zeu Jaguar al Discului Solar.”

„Încîntat să aflu cu cine am de-a face”, i-am răspuns în lacotiana mea schiopătînd și cuvintele îmi fură imediat retransmise de pereți într-o limbă necunoscută. Mă gîndeam cu invidie că „zeul” nostru o dusese tare bine avînd o asemenea femeie drept consoartă oficială. „Aquila, trebuie să ne scoți din încrecătura asta!” îi strigai în grecește.

„La ce bun?” îmi răspunde cu un gest plictisit. „Nu vă pot ajuta cu nimic, așa că m-am hotărît să adopt o detașare filosofică față de situația în care ne aflăm”.

Preoteasa continuă :

„Iată, deci, ordinea sacrificiilor : mai întîi omul care se intitulează general, cel cu nasul borcînat...” La auzul acestei insulte fizice încercai să mă lupt cu gîrzile care mă încadrau, dar eram prea strîns legat. Ea citea în continuare lista cu nume : „... și în sfîrșit, cînd ultimele raze ale apusului vor licări, Marea Personificare Înșuși, Zeul Vizu, își va lua locul în cer, printre Cei Vesnici, din mijlocul cărora s-a pogorît”.

La auzul acestora, Aquila păli.

Gîrzile li imobilizară și li coborîră de pe tron.

Aquila se cutremură. „Ei bine, fie! Sînt un om bătrîn și am văzut multe grozăvii în viața mea. „Și totuși, Aquila, bătrîne prietene, n-ai putea pu și simplu să le ordoni să ne elibereze?”

„Am încercat deja. Ah, da, am încercat, căci știu cît de lași sînteți voi, romanii!”

Simții cum mă înveninez.

„Așteptați!” tipă deodată Aaye. Inima îmi treări, căci știam că își va pune în aplicare înșelătoria, care se baza pe niște calcule astrologice ce mi se păruseră dubioase. El continuă să vorbească în limba apaxiiilor, pe care pereții o traduceau : „Noi sîntem niște mari vrăjitori veniți din nord. Temeți-vă, căci avem puterea de a-l stăpîni pe zeul vostru! Și do-vada o veți primi, iată, cînd voi chema un dragon uriaș din cer să înghiță soarele. Iar atunci zilele voastre fi-vor întunecate și așa vor rămîne pînă ne veți elibera!” Gîrzile care-l înconjurau fură într-atît de surprinse încît le înlătură fără nici un fel de dificultate și păși spre Marea Preoteasă privind-o drept în ochi. „Ci iată! Dragonul a și început să înghiță Soarele!” îi spuse el.

Și, într-adevăr, Soarele dispărea înghițit încetul cu încetul căci, așa cum ne avertizase Aaye, conform calculelor lui Apollodoros din Bithynia, o eclipsă solară se desfășura chiar în acele momente. În întunericul care se lăsa, mulțimea de afară începu să murmure.

Marea Preoteasă îl privi pe Aaye cu curiozitate. Apoi începu să rîdă. Atunci riseră și gîrzile, arătîndu-l insistent cu degetul.

„Biet neghiob! îi răspunde preoteasa. „Probabil că ai tras cu urechea la palavrele gîrzilor. Dar află, strîn superstițioși ce ești, că oricare dintre noi cunoștea faptul că azi va fi o eclipsă de Soare. De o mie de ani, de cînd imperiul olmechiiilor dănuie, nimeni nu a reușit să întrecă precizia calculelor noastre astronomice. Și apoi, Marele Zeu Jaguar al Discului Solar coboară el însuși, adeseori, în mijlocul nostru să ne dezvăluie din tainele sale. Au de ce crezi că s-au adunat mii de oameni aici?”

La auzul acestora, Nikias izbucni în ris : „E prima oară în viața ta cînd faci și tu o previziune corectă și atunci tot tirgul știe de ea înainte!”

Risul mă poddi și pe mine. Nu mai aveam nici o scăpare acum. Totul se sfîrșise. Vale Roma mea! În întunericul ce se lăsa cu repeziune, gîrzile a-

prinseră făclii ce luminară altarul. Ne îmbrănciră pe ultimele trepte, spre masa de sacrificiu în jurul căreia se mai aflau câțiva preoți îmbrăcați în blănuri de jaguar.

Atunci am zărit cuțitele. Vederea lor mă aduse într-o stare vecină cu nebunia. Rideam, rideam nepotolit, pînă cînd ochii mi se umplură de lacrimi.

O văzui pe Marea Proteeasă prosternîndu-se. Chiar în acel moment, discurile misterioase, care pînă atunci zburaseră încoace și-ncolo, își schimbă formă și începură să alunece lin în direcția mea. Proteeasa țipă ceva în limba ei și atenția mulțimii se concentră asupra-i pentru o clipă.

Discurile coborău drept spre vârful piramidei!

Am simțit cum îmi pierd cunoștința. „O Zeus, apără-ne!” l-am auzit ca prin vis pe Nikias strigînd. „Farfuriile zburătoare atacă!”

6. EXTERRII

Cînd mi-am revenit...

Mă aflam într-o cameră ai cărei pereți, din aur masiv, după toate aparențele, se curbau deasupra, alcătuiind o cupolă. O fereastră enormă, acoperită cu un ciudat material transparent, ne oferea panorama unor cîmpii, păduri, flori și orașe rămase mult de subțul nostru. Desigur, mi-am spus, ne aflăm în interiorul unuia dintre discurile de aur care coborîseră asupra altarului de sacrificiu și ne-au răpît.

„Zeii ne-au salvat!” am exclamat ușurat. Am privit în jur: ceilalți erau lingă mine, încă buimaci.

„Dar asta e Paradisul!” bligui Aaye copleşit. „Pereții de aur masiv... la urma urmei, moartea... nu-i un lucru atît de rău. Sper ca ambrozia să fie aît de minunată pe cît se spune.”

Nikias se mîrginea să zimbească.

Deodată, o prezență se materializă în mijlocul încăperii. Fulgerător, mi-am dat seama că nu era ceva necunoscut. În fața noastră se afla, în carne și oase, ființa a cărei efigie, blestemata statueta trimisă de Domitian, fusese pricina tuturor peripețiilor noastre. Creatura era verzuie, nu mai înalță de trei coți, și semăna unui enorm foetus uman pe cale să se transforme într-un jaguar.

Deci ne aflam pe tărîmul zeilor, căci oare ce altceva puteau însemna toate acestea?

Ființa ni se adresă cu o voce înaltă, pițigăiată. Pereții murmurară o clipă, apoi traduseră în lacotiană.

„V-am salvat”, ne spuse, „fiindcă nu păreți a fi dintre aceia ce sînt în mod obișnuit victimele sacrificiilor. Aș fi extrem de interesat să știu cum ați ajuns aici; sinteți lacotieni, nu-i așa? Ați venit din nord? Numele meu este V'deni-Kenî și sînt ofi-

țer al Patrulei Dimensionale. Noi veghem asupra continuității, consistenței și integrității milioaneilor de universuri!”.

„Înțeleg” l-am răspuns în lacotiana mea stîlciată. „Aș vrea să știu acum care dintre voi este șeful?” întrebă micul omuleț verde. Cu toții își îndreptară privirile spre mine.

„Eu sînt” am încuviințat.

„Atunci, poate ne poți ajuta în căutările noastre. Ne-am ferit cu strășnicie să ne trădăm prezența în celelalte universuri paralele, pentru a nu deranja prea mult ordinea continuumului vostru, dar se pare că oamenii pe care-i urmărim se așund în altă parte.”

„Nu-mi dau seama despre ce vorbiți.”

„Da. Cum?” Ființa păru încurcată un moment. „Ah, vrei să spui... nu știi despre ce vorbesc... aparatele de tradus au fost puțin derutate de varianta ta dialectală.”

„Blestemată fie limba asta întortocheată!” am izbucnit în latină. „M-am săturat pînă peste cap de limbile astea barbare cu prefixe care se mută, pronume plasate în mijlocul verbelor... Sînt roman, la urma urmei!” Acum știam cu siguranță că nu eram în Paradis, căci zeii nu se apucă niciodată să corecteze erorile gramaticale; și cum acest tărîm nu era probabil nici China, nu putea fi, desigur, decît Infernul.

Ființa manipulă un instrument pe care-l purta la o brățară și pereții șuierară și birfîră pentru câteva clipe. Apoi traduseră în cea mai curată latină: „Pe toți zeii! Un roman, vasăzică!” Am suspinat ușurat.

„Da. Într-adevăr, Divinitatea Voastră. Sînt Titus Papinianus, procurator al provinciei Lacotia, odinioară comandant al Legiunii a 34-a.”

„Stai puțin! Cum adică Lacotia? Voi, romanii, nu ar trebui să vă aflați pe acest continent! Pe Zeus! Ești sigur de cele ce afirmi?”

„Absolut sigur! Știți, am traversat Atlanticul cu un vapor...”

„Și fi guvernate pe acești indieni?”

„Indieni? Dar aceștia nu sînt indieni, ci terranovenieni; India este o cu totul altă țară, încă necucerită.”

Zeul murmură câteva vorbe pe care pereții nu le traduseră. Apoi, deodată, în încăperea mai apărură, alte câteva duzini de ființe asemenea lui, agitîndu-se în toate părțile. Tot ceea ce discutau era tradus clar de către pereți, dar pe măsură ce ascultam, lucrurile îmi apăreau din ce în ce mai neclare:

„...trebuie să fi fost o cuplare greșită la nexusul celui de al treilea tahion...”



„...nu mai e nimic de făcut acum, va trebui să anunțăm superiorii și să anulăm misiunea...”

„...nu poți să te fixezi pe universul potrivit? Poate că o buclă bine executată în cadrul cuștii temporale riezanniene...”

„...romani în America, într-adevăr! Asta numai din cauza erorii lui K'Tooni-Mooni: a adus specimenul acela exagerat de inteligent din afara teritoriului supravegheat printre noi... parcă Epaminondas se numea... sigur că trebuie să-și fi înșușit ci-teva noțiuni de ultimă oră atunci când a fugit și a întors pe dos un întreg univers în sectorul temporal 101-24...”

„...oricum, cred că va trebui să-i abandonăm sorții lor pe acești olmezi și să le luăm sursa de putere. Ții minte ce s-a întâmplat în universul acela când am fost nevoiți să intervenim cu 400 de ani mai înainte?”

„...da, civilizația lor s-a dezmembrat practic peste noapte! Era o lume paralelă teribil de ciudată! Ți-aduci aminte de americani ăia ajunși la putere, cu cultul lor pentru hamburgeri și sacoșe de cumpărături?”

Cu fiecare clipă ce trecea, confuzia, deruta puneau tot mai mult stăpânire pe noi. Frinturile de conversație pe care le auzeam și pe care le-am redat întocmai, inclusiv acele fragmente care nu au absolut nici un sens, dovedeau fără putință de tăgadă că nebunia domina întru totul aceste ființe.

„Oare îmi pierd mințile?” am strigat. „Să fie asta o halucinație pe care mi-o dă groaza când simt cuțitul despiciindu-mi pieptul?”

„Nu te neliniști!” îmi vorbi Aquila. „Noi, lacoțienii, folosim adeseori un fel de tutun amestecat cu o anume ciupercă uscată și pisată care dă stări asemănătoare celei în care te afli acum. Are să-ți treacă!”

„Dar ce se va întâmpla cu noi?” am urlat. Pe-reții traduseră întrebarea mea.

Ființele își domoliră agitația pentru un moment și cea care ne vorbise prima oară ni se adresă din nou.

„Nu fiți îngrijorați! Vă vom lăsa acolo unde doriți. Vă cerem scuze pentru toată dezordinea provocată în dimensiunea voastră, dar ne vom strădui să reducem totul la normal, cât mai repede posibil. Și, ca amintire a întinării noastre, primiți aceste daruri!” Tavanul încăperii se deschise și furăa potopiți de o ploaie de statuetă de jad. „Ah! Încă ceva!” continuă creatura. „Nu faceți prea multă vîlvă în jurul vizitei noastre bine? Și-așa avem destul ne-cazuri la Comandamentul Patru-lelor Dimensiunii Centrale.”

„Delta fluviului Miserabilis ar fi locul cel mai potrivit pentru a ne debarca” le-am indicat cu ră-ceală în glas.

7. EPILOG

Cînd am ajuns acasă, am trimis la Roma o în-cărcătură de statuetă, împreună cu un mesaj pentru Dominițian în care i-am relatat cât mai puțin posibi-l din aventurile noastre, căci știam că nu va crede mare lucru din cele ce i-aș fi povestit. Aa-ye și Nikias au deschis împreună o academie la Caesare-ea-pe-Miserabilis, iar eu m-am reîntors la ocupația guvernării acestor sălbatici atît de puțin guvernabi-li.

Era spre seară și făceam niște exerciții de că-lărie în preerie, cînd sosi un curier de la Caesareea aducînd un mesaj de la împărat. Cînd am deschis pergamentul, o plăcută senzație de ușurare mă cu-prinse mai înții.

„Dar e de la generalul Traian! Se pare că Do-mițian a fost asasinat. Ei bine, mă bucură enorm faptul că un militar de nădejde a devenit împărat; vom fi scutiți, cel puțin pentru o bucată de vreme, de glume peride și smăintite.”

Dar pe măsură ce citeam mai departe, fața mi se îngălbenea. Căci cezarul avea noi ordine pentru mine.

„Dragă generale Titus — glăsuia mesajul.

Am primit raportul tău asupra olmechilor-lor cu interes, iar statuetele de jad reprezintă o bineve-nită sporire a tezaurului imperial. Totuși, sîntem în-tristați într-o anumită măsură de faptul că nu ai descoperit încă China. Avem profunde convinge-ri că fabulosul Imperiu Chîn trebuie cucerit, căci Roma nu poate tolera prezența unei puteri superioare ei, chiar dacă această superioritate reprezintă doar un zvon.

De aceea, te însărcinăm, dîndu-ți cuvenita auto-rizație, să găsești această țară Chîn, oriunde s-ar afla ea... Ne vei furniza hărți și descrieri ale acestui imperiu sau cel puțin vrei stabili precis, o dată pentru totdeauna, natura sa mitică, astfel încît să Ne scutești de a Ne mai frămînta încontinuu asu-pra eventualității unui conflict armat...

Ave atque vale,
Marcus Ulpius Traianus, Imp. Caes. August. et
caetera.”

„Și acum. ce mă fac?” am strigat disperat. Un vînt puternic sufla dinspre vest, undînd ierburile înalte ale preeriei. „Traian ăhbar n-are cit de imens e teritoriul asta! De aici și pînă la Montes Saxosi se așterne o întindere nesfîrșită de tîneturi sălbatice sălăglute de barbari. Și oare ce ne-ar aștepta dincolo de acești munți?”

Aa-ye, călărînd lîngă mine, îmi vorbi. „Trebuie să iei lucrurile logic, procuratore. Am căutat în sud fără succes. Spre nord, unde trăiesc athapascii și algonquii, clima este atît de rece încît, cu siguranța, uriașii viermi de mătase n-ar putea supraviețui, căci, se știe prea bine, au o constituție fragilă și trebuiesc în continuu hrăniți cu laptele tinerelor chi-nezoaice.” Tocmai se hotărîse să mă viziteze, însoțit de Aquila.

„Dacă știi atît de multe despre oamenii din țara Chîn, de ce nu-mai spui unde se află?”

„Oare cînd ai să înveți să mă crezi, generale? Nu am fost eu cel ce a cauzat eclipsa solară care ne-a permis să scăpăm de la a fi sacrificiați de către olmechii?”

Vedeam foarte bine că ajunsese să creadă că în-tr-adevăr ei ne salvase. Dar nu mi-am bătut capul să-l contrazic, căci îmi plîngeam îndeajuns propria-mi soartă.

„Ceea ce vreau să-ți spun, generale, e că țara Chinei ar putea fi foarte aproape, poate chiar de cealaltă parte a Montes Saxosi. Dacă ai urma calea soarelui-apune...”

„Aquila,” întrebai cu glas rugător, „oare ce să însemne toată vorbăria lui?”

„Cred, tinere Titus,” îmi răspunse, „că îți spune să pleci spre vest!”

Am privit spre apus. La urma urmei, fărîmul a-cesta era frumos, mai ales acum, cînd începuse să nu mi se mai pară atît de străin.

„Spre vest. băiete, ia-o spre vest!” îmi murmură și Nikias.

Mă tratatu cu toții ca pe un copil sau ca pe un frate mai mic, deși, nominal, eram șeful lor. Dar mă simțeam prea răvășit ca să-l murez și apoi, mă atașasem prea mult de ei ca să o mai fac.

Depart, după orizont, se aflau, știam prea bine, Montes Saxosi, cel mai înalți munți pe care romanii i-au contemplat vreodată. Iar dincolo de ei se în-tindea Țara Soarelui-Apune. Oare acolo să fie tî-rimul unde Est și Vest se întîlnesc?

„China,” am suspinat îngîndurat.

Zărîrăm o sălbăticie în depărtare, un elan proba-bil, profilîndu-se în lumina asfințitului.

Cu țipete și chiote — și ale mele erau la fel de sălbatic ca și cele ale lacoțienilor — galopărăm spre ei, în amurgul ce se lăsa. ●

În românește de Bogdan SAVU (*)

(*) Subtitlurile și omiterea unor pasaje mai puțin semnificative, din rațiuni de spațiu tipografic, aparțin redacției.



Citiți la pag. 21, în cadrul secțiunii *Voiaj extraordinar*, ingenioasa uchronie neo-julesverniână „Zeul Aquila”

„În viața „reală”, dl. Sucharitkul este compozitor de avangardă și face naveta între Washington și Bangkok. În cursul ultimei sale vizite în Thailanda, era cit pe ce să izbucnească o revoluție, în urma unui concert pe care l-a dirijat. Scrie SF de la vârsta de 10 ani, când a parodiat, în două pagini, un roman de Heinlein. Acum are 32 de ani și în timpul liber ține conferințe despre subiecte dintre cele mai arzătoare, cum ar fi „Muzia clasică din Asia de sud-est, în secolul 20” — adică: el și operele lui.”

DICTIONAR SF

Așa îl prezintă revista *ISAC ASIMOV'S SCIENCE FICTION MAGAZINE* pe Somtow Sucharitkul, câștigător al Premiului John W. Campbell pentru „cel mai promițător talent”, în 1981. Astăzi, numele lui Sucharitkul, care este un scriitor extrem de prolific, apare cu regularitate în paginile revistelor *IASFM* și *ANALOG*, iar povestirile sale (în special cele din seria „Malworld” și „Aquila The God”) se bucură de un succes considerabil.

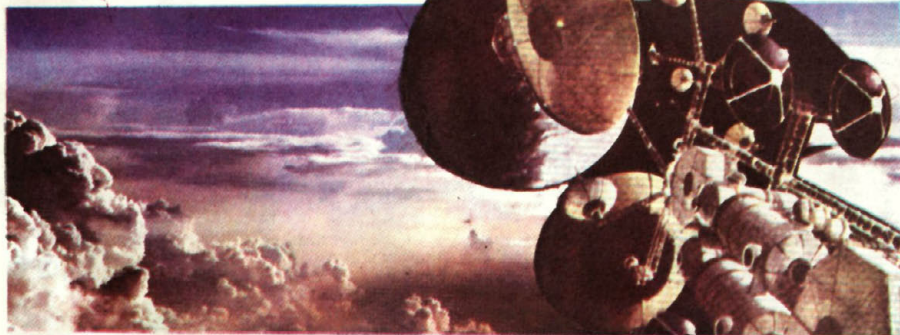
În 1982 a apărut primul roman semnat Somtow Sucharitkul, *Starship & Haiku*, o carte despre un alien terestru și o întâlnire foarte ciudată Pe (foarte) scurt: Pământul agonztează sub cenușa războiului nuclear și e bintuit de epidemiile plăgilor create în laborator. Japonia

supraviețuiește, în bună parte intactă, dar conștientă că timpul care i-a mai rămas omenirii, pe Terra, este scurt. Un proiect secret pregătește nave menite să poarte pe o orbită circumterestră câțiva supraviețuitori, care vor face joncțiunea cu o astronavă rămasă de la sovietici. Într-o atmosferă mai puțin secretă, un exaltat își îndeamnă cetățenii japonezi să accepte în chip onorabil soarta... sinucigindu-se. Societatea se prăbușește. Ryoko, fiica celui care construiește navele, trimisă într-o călătorie pentru a vizita ruinele Occidentului, este „capturată” de o balenă. Ea află că spiritul japonez e ... așa cum e, fiindcă niponii sînt un fel de hibridi creați de balene. Acum, ambele „popoare” mor de bunăvoie, fascinate de mor-

te, dar o mîină de oameni vor supraviețui. Balena „încarcă ouarele lui Ryoko cu ouă fertilizate care (manevrate adecvat) vor genera, în spațiu, un nou hibrid.”

Subiectul este suficient de trăznit pentru a-i face pe cititorii cu mintea întreagă să se întrebe ce a fi fumată Somtow”, comentează Thomas A. Raston, în cronică sa din *ANALOG*. Dar tot el se grăbește să recomande romanul, adăugînd că este „o poveste bine scrisă și convingătoare, mai ales datorită felului în care tratează problema vieții într-o lume pe moarte și a luptei unei semine pentru a încolți din cenușă și a da naștere unei noi flori. O poveste a regretului, a ispășirii și a promisiunii — o poveste de toamnă”.

Ion Doru BRANA



science fiction
FIAGAZIN

Revistă editată de săptămînalul independent al tinerilor „Pur și simplu”

● Redactor șef: Răsvan HAHITONOVICI / str. Băneșilor / nr. 9, sc. C, et. 1, ap. 2 / 5590 BACĂU / tel. 931-34002 /
● Concepția și realizarea revistei: Dan MERIȘCA (Ed. QUASAR) / P-4a Votivelilor 16 / Bl. CI, sc. A, ap. 19 / 4600 LAZĂ ● Ilustrații: Dragos COJOCARIU (copertele H-H), CIOMA (sandor G. 7), Radu GAVRILESCU (p. 8, 11, 22, 28, 29, 27, 29), Alexandru PECEAN (p. 3, 6, 8), Bogdan HAVU (p. 22) ● Banda desenată: Wallace Wood; traducarea: R. Gavrilescu și D. Merișca; letraj: Măști BO. ● Copertele I-IV: colaje de Radu GAVRILESCU și Dan MERIȘCA ●

● PREȚUL: 15 lei ●



